

ကျန်းစဉ်မြေ စောခက်
ဒက်ရာဗျား နဲ့ မိုးကောင်းကင်

2008

စာရေးသူ၏ ရင်တွင်းစကား

ကျွန်တော်၏ စာရေးသက်တမ်း တစ်လျှောက်တွင် မြေပြင်ပေါ်ရှိ လူမှုဘဝနယ်ပယ်ထဲ၌ တကယ်ရှိသော ဖြစ်ခြင်း ပျက်ခြင်း အကြောင်းတရားများကို စာပေရေးသားခြင်း အတွေ့အကြုံနဲ့ ပေါင်းစပ်ပြီး ဝတ္ထုအဖြစ် ရေးသားပုံဖော်လျက်ရှိပေသည်။ ။ ပရိသတ်များက ဆရာဝတ္ထုကိုဖတ်တိုင်း မဆုံးမချင်း လက်ကမချနိုင် ဖြစ်ရသည် ဟု ပြောကြသဖြင့် ကျွန်တော် ကျေနပ်ပီတိဖြစ်ရပါသည်။ ။ ကြိုးစားရကျိုး နပ်သည် ဟု လည်း ခံယူမိပေ၏။ အကယ်၍ ကျွန်တော့်ကို မြှောက်ပင့်၍ ပြောကြ သည် ဟု ဆိုပါလျှင်လည်း အမြှောက်ကြိုက်သူအဖြစ် ကျွန်တော်ခံယူရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ။

ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ရေးသားနိုင်ရန်အတွက် ကုန်ကြမ်းရှာဖွေ ခရီးထွက်စရာ မလိုပေ။ ဟိုတယ်ကြီးပေါ်တက်ပြီး အချိန်ယူ ရေးနေစရာလည်း မလိုပေ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကိုယ့်ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မြင်မြင်သမျှ ကြားကြားသမျှသာ သက်ရှိသက်မဲ့ အရာအားလုံးတို့ ၏ အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက်များ အားလုံးသည် ကုန်ကြမ်းဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါသည်။ ။ နေရာကိုလည်း အထွေအထူး ရွေးစရာမလိုပေ။ စက္ကူနဲ့ ဘောပင်ရှိလျှင် ဘယ်နေရာရေးရေး ဝတ္ထုဖြစ် သည်။ ။ အထူးပြောလိုသည် မှာ လှိုင်းလေကြမ်းတမ်းသော ဘဝပင်လယ်ထဲ လက်ပစ်ကူးခဲ့သော ကျွန်တော့်လိုလူအတွက် သမုတိ ပြဇာ

တံဖြစ်ရပ်တွေက များ လွန်းလှသည်။ ။

ကျွန်တော့်သမီး ကျောက်ဖြူမြို့မှာ ၁၀ တန်း တက်တုန်းက သမီးပြောပြသော အကြောင်း အရာ တစ်ခုကို သတိရနေသည်။ ။ သမီး သူငယ်ချင်းတွေက သမီးကို "ဟေ့ နှင်းသီရိခိုင် နင်တို့ အဖေ ကျောင်းဆရာ လစဉ်ထုတ်မဂ္ဂဇင်းတွေမှာ ဝတ္ထုရေးနေတာ ဘယ်အချိန် စာရေးတာလဲ"လို့ မေးသတဲ့။ ။ သမီးက "အဖေမှာ က စာရေးချိန်ရယ်လို့ သီးသန့်မရှိဘူး မနက်ပိုင်း ကျောင်းမသွားမီရော ကျောင်း ဆင်းလာလို့ အိမ်ရောက်တဲ့ အခါမှာ ရော ဈေးရောင်းရင်းပဲ ရေးပစ်တာ"လို့ သမီးက ဖြေလိုက်သည် ဆိုပဲ။

ဟုတ်ပါသည်။ ။ ပြည်နယ်မှာ ကျွန်တော် တာဝန်ကျတုန်းက မိသားစု စားဝတ်နေရေးကို အထောက်အကူဖြစ်စေရန် အမျိုးသမီးကို အိမ်ဆိုင်ကလေး လုပ်ပေးထား၏။ ကျောင်းမသွားမီနဲ့ ကျောင်းက ပြန်ရောက်ချိန်များ တွင် အမျိုးသမီး ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်နေချိန်မျိုး၌ ကျွန်တော်က ဈေးဝင်ရောင်းပေးရ၏။ ဤလို ဈေးရောင်းပေးချိန်မျိုးတွင် ကျွန်တော်သည် ဘောပင်နဲ့ စာရွက်ကို အနီး မှာ ထားပြီး ဈေးရောင်းရင်း စာရေးလေ့ရှိသည်။ ။ အချိန်ခိုးပြီး စာရေးခြင်းလည်း မည်ပါပေ၏။ ဤ သည် ကို သမီးက သူသူငယ်ချင်းတွေကို အဖြစ်မှန် ပြောပြခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။ (ယင်း အချိန်က လစဉ်ထုတ် မှုခင်းမဂ္ဂဇင်း နှစ်အုပ်တွင် ကျွန်တော့်မှုခင်း ဝတ္ထုတွေ လစဉ် ဖော်ပြခံခဲ့ရသည်။)

သို့ဖြစ်၍ စာရေးရန် ကုန်ကြမ်းရှာခြင်း နေရာရွေးချယ်ခြင်းတို့ မှာ ကျွန်တော့်အတွက် မလိုအပ်ဟု ဆိုလိုခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ။ အလုပ်လုပ်ရင်း စာရေး၊ စာရေးရင်း အလုပ်လုပ်နေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည် ဟု ဆိုရ ပေမည်။

သို့သော် ကျွန်တော်ကား စာရေးကောင်းသူ မဟုတ်ပေ။ စာရေးပျင်းသော စာရေးဆရာဟု ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ် သတ်မှတ်ထားပေသည် ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ယနေ့ထိ လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်ဟူ၍ တစ်အုပ် တလေမျှ ပင် မရေးခဲ့နိုင်သေးပေ။

အမှန်တော့ အမျိုးသားစာပေဆုအဖြစ် ချီးမြှင့်ခံခဲ့ရသော "ကုသိုလ် အရောင်ဆိုးပေးပါ" စာအုပ်နှင့် "ပြေးလမ်း"စာအုပ်တို့ မှာ ဝတ္ထုရှည်များ ပင် ဖြစ်ပေသည် ။ သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ ဝတ္ထုတို ရေးခြင်းဖြင့်သာ ကျေနပ်တတ်သော ဝသီကြောင့် အဆိုပါ ဝတ္ထုရှည်များ တွင် အချိန်ကာလနှင့် နေရာဒေသအလိုက် ခေါင်းစီးလေးများ ထည့်ပေးလိုက်ခြင်းဖြင့် ဝတ္ထုတို ပေါင်းချုပ် သဘောကို သက်ရောက်သွားစေပါသည် ။ စာဖတ်ပရိသတ်များက ကျွန်တော့်ကို ဝတ္ထုရှည် ရေးပေးပါ။ ကျွန်တော့် ဝတ္ထုကို ရုပ်ရှင်၊ ဗီဒီယိုအဖြစ် မြင်လိုသည် ဟု သွေးဆွပေးကြသည် ။

အို ချစ်စွာသော စာရှုသူ။ ကျွန်တော်သည် ဝတ္ထုရှည် ရေးရမှာ ကို လက်တွန့်နေသဖြင့်လည်း ကောင်း၊ စာရေးရန် ဆန္ဒအားနည်းနေသဖြင့်လည်းကောင်း၊ လုံးချင်းဝတ္ထုရှည်ရေးရန်မှာ အခက်အခဲ တစ်ခုလိုဖြစ်နေပါသည် ။ သို့သော် မဂ္ဂဇင်းအသီးသီးမှာ ဖော်ပြပြီးခဲ့သော ဝတ္ထုရှည်(စ/ဆုံး)များ ထဲက ၁၂ ပုဒ်ကို စုပေါင်း ဝတ္ထုရှည်များ အဖြစ် ပေါင်းစည်း ပုံဖော်လိုက်ပါသည် ။

အကယ်၍ များ ကျွန်တော့် ဝတ္ထုများကို ရုပ်ရှင် ဗီဒီယိုရိုက်ကူးလိုပါလျှင် ဤ "ဒဏ်ရာများ နဲ့ မိုးကောင်းကင်"စာအုပ်ထဲတွင် ပါဝင်သမျှသော ဝတ္ထုရှည် (စ/ဆုံး) အားလုံးသည် ရုပ်ရှင် ဗီဒီယို ရိုက်ကူးနိုင်သော ဇာတ်ကွက်ဇာတ်လမ်း ဖြစ်ပျက်မှုများ ပင် ဖြစ်ပေသည် ဟူ၍ -

လူလူချင်း မေတ္တာစိတ် ထားနိုင်ကြပါစေ။ ကျွန်းစဉ်မြေ စောခက်

ကျေးဇူးတင်လွှာ

ကျွန်တော်သည် ၁၉၆၄ ခုနှစ်ကစပြီး ကျောက်ဖြူ မောင်ညွန့်လွင် က လောင်အမည်ဖြင့် စာရေးခဲ့ ပါသည်။ ၁၉၉၇ တွင် "ကျွန်းစဉ်မြေ စောခက်"အမည်ဖြင့် ခံယူပြီး ဝါသနာနှင့် စေတနာကို အနုပညာဖြင့် ထုံးမွန်း စေကာ စာပေရေးသားခြင်းကို ခံစားချက် နှလုံးသားဖြင့် ကြိုးစားရေး သား ခဲ့ပါသည်။ ။

စာအုပ်ထုတ်ဝေခြင်းလုပ်ငန်းကို ၂၀၀၄ ခုနှစ်က စတင်ဆောင်ရွက်ခဲ့ ရာ လုံးချင်း ၂၆ အုပ်ကို ပရိသတ်များ ၏ နှလုံးအိမ်သို့ အရောက် ပေးပို့နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ။ ဤသည် များ အနက် ၁၅ အုပ်ကို စာရေးသူကိုယ်တိုင် စီစဉ်ပြီး ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

ဤသို့ ထုတ်ဝေရာတွင် စာရေးသူ၏ ကလောင် "ကျွန်းစဉ်မြေ စောခက်"ဆိုသော အနုပညာ အမည်မှာ ဖတ်ရမှတ်ရ ခက်ခဲ့သည့်အပြင် ဒေသ နောက်ခံ အသုံးအနှုန်းသည် လည်း ပြည်မနှင့် အလှမ်းဝေးပြီး လမ်းပန်း ဆက်သွယ်ရေး အလွန်အလွန် ခက်ခဲသော ဒေသဖြစ်၍ ပြည်မက လူတွေကို မဆိုထားဘိ ရခိုင်ပြည်နယ်က လူတွေတောင် "ကျွန်းစဉ်"ဟု ဆို

လျှင် နားဝေတိမ်တောင် ဖြစ်ကုန်ကြ သည် ။ သို့ဖြစ် ၍ ပရိသတ်များ စာ
ရေးသူကို အသိအားနည်းသည် ဟု ခံယူမိပေသည် ။

ဤအကြောင်းတရားတို့ ကြောင့်ဟု ပဲ ဆိုရပေမည်။ စာရေးသူ၏ စာ
အုပ်ထွက်တိုင်း ဖြန့်ချိရေး အတွက် လွန်စွာခက်ခဲစေခဲ့ပါသည် ။ သို့သော်
ကျွန်တော့်မှာ လူမှုဘဝ နယ်ပယ်ထဲ၌ ဘဝမျိုးစုံ ကျင်လည်ပြီး အလျား
အနံ ကူးခပ်နေခဲ့သူ ဖြစ်ပေရာ သင်္ဂဟစက်ဝန်းကျယ်ပြန့်ခဲ့သည် ။
သို့ကြောင့် လည်း စာရေးသူ အကူအညီတောင်းတိုင်း အနည်းနှင့်အများ
ကူညီခဲ့ကြပါသဖြင့် "ပလုံ"ဘဝကို ရှောင်လွှဲနိုင်ခဲ့ကာ
အရှုံးကြီးရှုံးနေခြင်းမှ လွတ်မြောက်ကာ ပင့်သက်မောလောက်တော့ ချနိုင်
ခဲ့ပေ သည် ။

ဤသို့ စာရေးသူ၏ လုပ်ငန်းအပေါ် အလေးအနက်ထားပြီး
ကူညီခဲ့ကြသော ဖော်ပြပါ ပုဂ္ဂိုလ် များကို ကျေးဇူးတင် ဂုဏ်ပြုကြောင်း
မှတ်တမ်းတင်အပ်ပါသည် ။

(၁) စာရေးဆရာ သိန်းနောင် (ရခိုင်မဂ္ဂဇင်း အယ်ဒီတာချုပ်)
စစ်တွေမြို့၊ (၂) ဦးထွေးမြ (အား/ ကာ) စစ်တွေမြို့၊ (၃) ဆရာ ခင်မောင်
ဝင်း (စစ်တွေ)၊ (၄) ဆရာ ဝေဟင်အောင် (စစ်တွေမြို့)၊ (၅) ဆရာမ ခိုင်
နန်းစံ (ပုဏ္ဏားကျွန်းမြို့)၊ (၆) ဦးစိန်ကျော်ဖြူ (တရားသူကြီး) ဘူးသီး
တောင်မြို့၊ (၇) ဒေါ်ကြည်ကြည်ဌေး ဦးစီးအရာရှိ (ပညာရေး) ရသေ့
တောင်မြို့၊ (၈) ဆရာ ခညကျော်ဝင်း (လက်/ ညွှန်-မြို့နယ် စည်/ပင်)
တောင်ကုတ်မြို့၊ (၉) ဆရာလေးဝတီ ခိုင်ကျော် (ခရိုင်ဥပဒေအရာရှိ)
မြောက် ဦးမြို့၊ (၁၀) ဆရာ ညိုဘန်း (လေးဝတီ) မင်းပြားမြို့၊ (၁၁) ဆ
ရာ မင်းသိန်းဇံ မင်းပြားမြို့၊ (၁၂) ဦးတင်လှ (ပညာရေး) မြေပုံမြို့၊ (၁၃)
ဒေါ်စန်းယုရွှေ (ကွန်ပျူတာ) မြေပုံမြို့၊ (၁၄) ဦးမောင်လုံး [ထက်/အုပ်(ငြိ

မ်း) ကမ်းထောင်းကြီးမြို့။ (၁၅) ဦးအုန်းရွှေ [ထက်/အုပ် (ငြိမ်း) ကမ်း
ထောင်းကြီး မြို့။ (၁၆) ဦးစံရွှေ (ထွေ/အုပ်) သရက်တောင်၊ မြေပုံမြို့န
ယ်၊ (၁၇) ဦးကျော်ဝင်း (အထပြ) သရက် တောင် မြေပုံမြို့နယ်၊ (၁၈) ဦး
သန်းမြင့် (အထပြ) ကြက်ရေကျွန်း၊ မြေပုံမြို့နယ်၊ (၁၉) ဦးထွန်းကြိုင် (
အလပြ) သရက်တောင်၊ မြေပုံမြို့နယ်၊ (၂၀) ဒေါ်ခင်ဆန်းရီ (အလပြ) သ
ရက်တောင်၊ မြေပုံမြို့နယ်၊ (၂၁) ဦးမောင်ခင်သိန်း သရက်တောင်၊
မြေပုံမြို့နယ်၊ (၂၂) ဦးသန်းဖေ [ရဲအုပ် (ငြိမ်း) ဖားကန့်မြို့။ (၂၃) ဦး
အောင်သန်းမြင့် (ခရိုင်ပညာရေးမှူး) (ယခု) ကချင်ပြည်နယ်
ပညာရေးမှူး၊ မြစ်ကြီးနားမြို့၊ (၂၄) ဦးအောင်ထွန်းမြ [လက်/ညွှန် (ပ
ညာ) မြေပုံမြို့။ (၂၅) ဦးမောင်စက် လက်ထောက်မြို့နယ် ပညာရေးမှူး (
ငြိမ်း) အမ်းမြို့၊ (၂၆) ဦးမောင်ဆန်းရွှေ ရပ်ကွက်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး (ငြိမ်း)
သရက် တောင်၊ မြေပုံမြို့နယ်၊ (၂၇) ဒေါ်ခင် မာလွင် မလပြ၊ သရက်
တောင်၊ မြေပုံမြို့နယ်၊ (၂၈) ဦးကျော် ကျော်မိုး အာရောပျံဆေးဆိုင်၊
ကျောက်ဖြူ မြို့နယ်၊ (၂၉) ဆရာမ မွန် (ကျောက်ဖြူ)။ (၃၀) ဆရာ
ကြည်ပြာမောင် (သဇင်မြေ) ကျောက်ဖြူမြို့နယ်၊ (၃၁) ကိုထွန်းထွန်းနိုင်
ရမ်းဗြဲမြို့၊ (၃၂) ဆရာသန်း အေး (မာန်အောင်)။ (၃၃) ဆရာ ဖိုးသာအော
င် (မာန်အောင်)။ ဆရာ ရက္ခသိန်းထွန်း (မြောက်ဦး)။ (၃၄) ဦးသိန်းထွန်း
အောင် (ရှေး/သု) မြောက်ဦးမြို့၊ (၃၅) ဆရာအောင်သာဆန်း (သံတွဲ)။ (၃
၆) ဆရာ မောင်နှစ်သိမ့် (တောင်ကုတ်)။ (၃၇) ဆရာ ဖိုးတုတ်ကလေး (
ကာတွန်း) သံတွဲမြို့၊ (၃၈) ဆရာမ မေလှိုင်းဖြူ သံတွဲမြို့၊ (၃၉) ဦးလှဖော်
ဇံ (လက်/ညွှန်-စည်ပင်) သံတွဲမြို့၊ (၄၀) ဦးတင်အောင်မြင့် (လက်ထော
က်မြို့နယ်ပညာရေးမှူး) ဝှဲမြို့၊ (၄၁) ဦးခိုင်မျိုးထွန်း ကျောက်တော်မြို့၊ (
၄၂) ဆရာ သူမြတ် (မဟာအောင်မြေ) ကျောက်တော်မြို့၊ (၄၃)
ဆရာမကြီး ဒေါ်ရီရီစိန် မြို့နယ်ပညာရေးမှူး (ငြိမ်း) ကွမ်းခြံကုန်းမြို့န

ယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ (၄၄) ဦးမင်းစိန် မြို့နယ်ပညာရေးမှူး(ငြိမ်း) ဒဂုံ/တောင်
မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ (၄၅) ဦးကျော်မြင့် မြို့နယ်ပညာရေးမှူး (ငြိမ်း) ဗို
လ်တထောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန် မြို့၊ (၄၆) ဦးလှဌေး မြို့နယ်ပညာရေးမှူး
(ငြိမ်း) ဒဂုံ/မြောက် မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ (၄၇) ဆရာ ကျော်ဖြိုးလွင် ဒဂုံ/
တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ (၄၈) ဒေါ်ဆန်းဆန်းဝေ (လယ်/ပြ) ဒဂုံ/
တောင် မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ (၄၉) ဒေါ်အေးအေးမူ (လယ်/ပြ) ဒဂုံ/တော
င်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့၊ (၅၀) ဒေါ်စန်းစန်းလှိုင် (မူ/အုပ်) ဒလမြို့နယ်၊ ရန်
ကုန်မြို့၊ (၅၁) ဦးအေးဇော် (ရခိုင်သဟာယအသင်း-ရန်ကုန်)၊ (၅၂) ဦးသိ
န်းရွှေ တပ်တောင်၊ အမ်းမြို့၊ (၅၃) ဦးညွန့်လွင်ဦး (သတ္တိစွမ်းအား ဆော
က်လုပ် ရေးကော်မတီ) ကမ်းထောင်းကြီးမြို့၊ မြေပုံမြို့နယ်

အကယ်၍ များ ဖော်ပြပါစာရင်းတွင် မပါဝင်လျှင်လည်း သည်းခံ ခွင့်
လွှတ်ပေးကြပါ။ အားလုံး ကို ကျေးဇူးတင်ပါသည်။ ။

ဤသို့ ဖော်ပြရာတွင် ကော်မရှင်ဖြင့် ရောင်းချပေးသော စာအုပ်ဆိုင်
များ မပါဝင်ပါ။

အထူးသဖြင့် ဂုဏ်ပြုတင်ပြလိုသည် မှာ ဒေါက်တာ မြနင်းအေး (ဌာ
နမှူး ရူပဗေဒဌာန၊ ရန်ကုန် တက္ကသိုလ် (ငြိမ်း) (ယခု) ရခိုင်သဟာယအ
သင်း (ရန်ကုန်) (ပညာရေးကော်မတီ အတွင်း ရေးမှူး)သည် ရခိုင်ပြည်
နယ်၊ စစ်တွေခရိုင်၊ မောင်တောခရိုင်၊ မြောက်ဦးခရိုင်၊ သံတွဲခရိုင်နှင့်
ကျောက်ဖြူခရိုင်အတွင်းရှိ အထက်တန်းကျောင်း၊ အထက်တန်းကျောင်း
ခွဲများ တွင် ရူပဗေဒဘာသာ ရပ်သင် ဆရာ၊ ဆရာမများ အတွက် Electri
city & Modern Physics သင်တန်းဖွင့်လှစ်ပြီး သင်ထောက်ကူပစ္စည်း
လှူဒါန်းခြင်း အခမ်းအနားကို တစ်ခရိုင်လျှင် တစ်ပတ်စီ အချိန်ပေးပြီး
ကိုယ်တိုင်သွားရောက်ကာ ပညာဒါနပြုခဲ့ပါသည်။ ။ သိန်း ၁၀၀ ဝန်းကျင်

ခန့် ကုန်ကျခဲ့သည် ဟု သိရပါ သည် ။

ဤခရီးစဉ်တွင် စာရေးသူ၏ "ပြေးလမ်း"စာအုပ် အုပ်ရေ ၁၈၀ ကိုပါ ဆရာမ ဒေါက်တာ မြနှင်းအေး ကိုယ်တိုင် စရိတ်အကုန်အကျခံ သယ်ယူပြီး ပညာရေးဝန်ထမ်း ဆရာ၊ ဆရာမများ ဖတ်ရှု သင့်သော စာ အုပ်အဖြစ် ဖြန့်ချိပေးခဲ့ပါသည် ။

ကုသိုလ်စိတ်တွင် ဒါနစိတ် ထည့်ပေါင်းကာ ပြည်သူ့အကျိုး ဆောင်ရွက်ပေးသော မွန်မြတ် စိတ်ဓာတ်ပိုင်ရှင် တကယ့် ထူးချွန်ဆရာမ ဒေါက်တာမြနှင်းအေးအား အထူးအလေးအနက်ထားပြီး မှတ်တမ်းတင် ရုဏ်ပြုအပ်ပါသည် ။

**လူ လူချင်း မေတ္တာစိတ် ထားနိုင်ကြပါစေ
ကျွန်းစဉ်မြေ စောခက်**

ဝတ္ထု အလွမ်း အနမ်းတစ်ပွင့်ရဲ့
စမ်းကျ ရေစီးသံ

ကျွန်းစဉ်မြေစိစိအေး

ပစ္စက္ခအလွမ်း အနမ်းတစ်ပွင့်ရဲ့ စမ်းကျရေစီးသံ

(၁)

နွေရင်ခွင်ကို ခိုဝင်နားခဲ့ပြီမို့ ဆိုင်းဆိုတဲ့ မြူ ကလူတဲ့ လေရှူးလွမ်းသံ ကျူးတဲ့ နွေဥဩ တသော သောကြော့တဲ့ ဝါရွှေရွက်တို့ ဖြင့် သဘာဝရင်ပြင်ကို တန်ဆာဆင်ခြယ်သလျက်ရှိချေ၏။ သဘာဝခြင်း ရာတို့ ၏ လွင့်မျောသီဝရီအရ ဆိုရင်တော့ လှပသည် ဟု ဆိုခြင်းထက် လွမ်းမောဖွယ်ရာဟု သိကျူး လိုက်ပါက ပိုပြီး နရီစည်းဝါး ကိုက်ပေလိမ့်မည်။

"လှေကြီးကတော့ ပြီးသွားပြီကွာ၊ ဒီလှေနဲ့ ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်လုပ်ရင် တို့ မှာ ဝင်နေတဲ့ ငွေတွေ ရလာတော့မှာ လေ"

"ကိုယ့်မှာ ရှိတာတွေလည်း ထုခဲ့လို့ ကုန်ရုံမကဘူး အစ်မတို့ ဆီက ရွှေစငွေစလေးတွေတောင် ပါသွားပြီမဟုတ်လား၊ အဲဒါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"သိပ်ပြီးတော့လည်း စိတ်မပူပါနဲ့ ဟာ၊ ခုသင်္ကြန်လွန်လာတော့ မိုးဘက်နီး လာပြီလေ၊ မိုး လည်း တစ်ကြိမ် နှစ်ကြိမ် ရွာထားပြီးပြီ၊ ဒါကို ရခိုင်သူမ နားတောင်းကျွတ် မိုးလို့ ခေါ်တာပေါ့ကွာ။ စစ်တွေမြို့မှာ ခနိ

ဈေး အရမ်းကောင်းတဲ့ ရာသီပေါ့"

"ဈေးကောင်းမယ်ချည်း လုပ်မနေနဲ့ ဦးလေ။ လှေကြီးက ဓနိချပ်ရေ တစ်သိန်းထိ ဆံ့မှာ ဆိုတော့ အရင်းအနှီးလည်း ထည့်တွက်ပါဦး။ ကျောက်ဖြူမှာ သားကျောင်းနေစရိတ်တွေလည်း ရှင်းရဦးမယ်၊ ဒီလမှာ စားစရိတ်ရော တခြားစရိတ်တွေပါ စုပြီးပေးရဦးမှာ နဲ့ စိတ်ညစ်ပါတယ်"

"ဟာ. . .၊ မင်းကလည်း တစ်ဆိတ်ရှိ စိတ်ညစ်ဖို့ပဲ။ မင်းဘာမှ မပူနဲ့ တို့ အိမ်နဲ့ မြေကို လောလောဆယ် အပေါင်ထားလိုက်မယ်ကွာ။ ဒါဆို သားအတွက်ရော ကုန်အရင်းအနှီးအတွက်ပါ အဆင်ပြေသွားမယ်လေ"

"အတိုးရော အရင်းပါဆိုတော့ ပြန်ဆပ်မှာ လွယ်ပါ့မလား. . .ရှင်"

မြနွယ်မှာ မိန်းမသားပီပီ စိုးရိမ်စိတ်က တာရှုလျက်ရှိသည်။

"ဒီလောက်လည်း သောကမများ ပါနဲ့ မြနွယ်ရာ၊ အတိုးကတော့ ထုံးစံအတိုင်း တစ်ဆယ်တိုး ပေါ့။ ဒါလည်း အရေးမကြီးပါဘူး။ ခရီးတစ်ခေါက် ပေါက်လိုက်တာနဲ့ အားလုံးအဆင်ပြေသွားမှာ ပါ။ ကဲ. . .လာ၊ လှေဆိပ်ဘက် သွားကြည့်ရအောင်"

အောင်ခိုင် ဇနီးသည် မြနွယ်ကို အားဖြည့်စကား ပြောလိုက်သည်။

အောင်ခိုင်မှာ မိမ္မေ၊ ဖမ္မေဟူ၍ ဟုတ္တိပတ္တိ မရှိသော်လည်း လူစမ်းလူစရှိသည်။ ကိုယ့်အား ကိုယ်ကိုး လုပ်ကိုင်ခဲ့ရာ ကုန်သည် အငယ်စားအဆင့်သို့ ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။ အလုပ်ကို အလုပ်ကသင် ဆိုသလို ရေလမ်းကိုသာ အဓိကထားရသော ရခိုင်ဒေသအဖို့ ကုန်တင်လှေကြီးတစ်စီးရှိလျှင် နေ့ချင်း ညချင်း ကြီးပွားလာနိုင်စရာရှိသည် ဟု ခံယူမိပေသည်။ ဘဝတူရုန်းကန်ဖက် မြနွယ်နှင့် နားလေးဖက် အနီးကပ် ညှိနှိုင်းလိုက်တဲ့ အခါ စိတ်ရှိတိုင်း ကိုယ်ပါ ဖြစ်ခဲ့ကြ၏။ အခု

တော့ အလျားကိုးလံ၊ အနံ သုံးလံခွဲ ရမ်းဗြဲ လှေကြီးက မားမားမတ်မတ် ထွက်ပေါ်လာခဲ့ပေပြီ။ ရခိုင်ကမ်းရိုးတန်းဒေသ တစ်လျှောက်တွင် အောင်ခိုင်တို့ ဒေသပတ်ဝန်းကျင်သည် ခန့်အများ ဆုံးထွက်ရှိရာ နယ်မြေဖြစ် နေ၍ လည်း အောင်ခိုင်အနေနှင့် ပိုမို အားရှိနေသည် ။

လူဆိုသည် မှာ မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် အသက်ရှင်နေကြခြင်းပဲ မဟုတ်ပါလော။

(၂)

အောင်ခိုင်တို့ လှေသည် ရွက်လွင့်သည့်အခါ ရွက်လွင့်တက်ခတ်သည့်အခါ တက်ခတ်နဲ့ ရေတက် ရေကျ ချိန်ဆပြီးလာခဲ့သည် မှာ ငါးနေနှင့် ငါးညတည်းဟူသော ကာလအပိုင်းအခြားသို့ ရောက်ခဲ့ကြပေ ပြီ။

အောင်ခိုင်တို့ သည် ပေါက်တောမြို့နယ်၊ တောင်ဖူးဘုရားဘက် မြစ်လယ်တွင် ရာသီဥတု အခြေအနေအရ လှေကို ကျောက်ဆူးချရပ်လိုက်ကြသည် ။ တောင်၊ မြောက်၊ ဝဲယာကို ကြည့်ပြီး ရာသီ ဥတုကို အကဲခတ်လိုက်၏။ ကောင်းကင်ပြင်တစ်ခုလုံးတွင် မိုးသားများ ဖုံးလွှမ်းကာ မျက်နှာမည်း ကြီး ငိုတော့မလို ဖြစ်နေ၏။ လှေပေါ်တွင် ခန့်ချပ်ရေ တစ်သိန်းတိတိ တင်လာခဲ့သည် ။ ခန့်ချပ်များမှာ ကုန်ပွဖြစ်၍ လှေပေါ်တွင် တောင်ကလေးတစ်လုံးသဖွယ် ဖြစ်နေ၏။ အောင်ခိုင် လှေကို ဦး၊ ပဲ့ ဟိုမှ သည် မှ လျှောက်ကြည့်နေမိ

သည် ။

"ဟေ့. . .မောင်လုံး၊ ရာသီဥတုကတစ်မျိုးပဲကွ၊ အရှေ့လေ စပေါ်နေတယ်၊ အေးလည်း သိပ်အေးတယ်၊ ဒါ မုန်းတိုင်းလေသွယ်တဲ့ သဘောပဲ။ အလွတ်ပါတဲ့ ကြိုးတွေယူခဲ့ကွာ။ စရံတိုင် (ခနိချပ်များ လျှော့မကျစေရန် တားထားသော တိုင်များ)တွေကို ထပ်ပြီး ကြိုးတုပ်ရအောင်"

အောင်ခိုင်သည် မူလချည်နှောင်ထားသည် ထက် ပို၍ သေချာစေရန် စရံတိုင်များကို နှစ်ဖက် ညှပ်ပြီး ထပ်မံချည်နှောင် ထားလိုက်ပြန်သည် ။

"ဟေ့. . .ကျော်သာ၊ ငစိ၊ သာညွန့် မင်းတို့ သတိ ဝီရိယနဲ့ နေကြနော်။ ဘတင် ဒီနားလာ ရေပက်ခန်း ကြည့်နေ"

အောင်ခိုင်သည် လှေသမားများကို သတိပေးလိုက်သည် ။

"တို့ ရွာက ထွက်လာတာ ငါးရက်ရှိနေပြီနော် လာတုန်းက ဒီအခြေအနေမျိုး မဟုတ်ပါဘူး။ အခု အရဲစွန့်ပြီး တိုးသွားရင်လည်း ရှေ့က ကုလားတန်မြစ်ဝ၊ ဒီလိုရာသီမျိုးနဲ့ ဆို မလွယ်ဘူး။ နောက် ပြန်ဆုတ်ဖို့ ကလည်း ရေကျချိန်၊ လေကလည်း မြစ်ညှာပိုင်းက စီးနေတယ်။ တော်တော် ပြဿနာပဲ"

လှေပိုင်ရှင် အောင်ခိုင်မှာ မိမိတစ်ဦးတည်း ဟိုဟိုသည် သည် စဉ်းစားရင်း ပြောနေခြင်းဖြစ် သည် ။ အောင်ခိုင်သည် အချို့သောက် လက်ဖက်ခြောက်ကို ကျနေအောင် ခတ်ထားသော ရခိုင် ကျေးလက်ကြိုက်အကြမ်းရည်ကို တဖူးဖူး မှုတ်သောက်ချလိုက်သည် ။

"ကျွန်တော်တို့ ကျောက်ဆူးနုတ်ပြီး ကမ်းပြန်ကပ်ကြရအောင်ဗျာ"

အသက်အငယ်ဆုံး ဘတင်က အားငယ်သံဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။

"ကျောက်ဆူးနတ်လိုက်တာနဲ့ ကမ်းကိုကပ်လို့ မရတော့ဘူး။ ပင်လယ်ဘက်ပါသွားလိမ့်မယ်။ ဒါကို ကမ်းခွာလေလို့ ခေါ်တယ်လေ"

အောင်ခိုင်က ရှင်းပြလိုက်သည်။ ။

လေမှာ ပြင်းသည် ထက် ပြင်းလာသည် ။ ကောင်းကင်တစ်ခုလုံးသည် ညိုမှိုင်း မည်းပုပ်လျက် ရှိချေ၏။ မကြာပါချေ။ မိုးရေစက်တို့ မှာ ငွေမြားတံများ သဖွယ် စူးစူးရှရှ လာထိကြပါတော့သည် ။ လေ ပြင်းလာသည် နှင့်အမျှ ဒီလှိုင်းများကပါ ဗိန်းဗောင်းဆိုင်း တီးလာချေပြီ။ ဆက်တိုက်ဆိုင်သလိုပင် ရွက်တိုင်ကိုလှဲပြီး ခေါက်လိပ်ထားသော ရွက်ကြီးမှာ မိုးသက်လေပြင်း၏ ဆောင့်ကန်မှုကြောင့် ဖြုန်း ခနဲ ပွင့်ထွက်သွားလေတော့သည် ။ ရွက်ကြီးသည် တဖြုန်းဖြုန်း ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် လှေကြီး မှာ ရုပ်ပျက် ဆင်းပျက်ဖြစ်ကာ အလူးအလိမ့် ခံနေရပေသည် ။ ကျော့ကွင်းမိနေသော သားကောင် တစ်ကောင်၏ ရုန်းမလွယ် ကန်မလွတ်ဖြစ်နေခြင်းနှင့်လည်း တူနေပေတော့သည် ။ အရေးပေါ် အခြေအနေမို့ လှေသားများ ဟိုနားသည် နား လိုက်သိမ်းကြ၏။ ဘယ်လိုမှ မနိုင်တော့ချေ။ ရွက်ထည် ကြီးမှာ ငှက်ကြီးတစ်ကောင် တောင်ပံဖြန့်ကာ ထပျံနေသလိုဖြစ်နေတော့၏။

"ကျော်သာရေ ဓားမြန်မြန်ယူလာ ရွက်ကြိုးတွေကိုဖြတ်စမ်းပါ။ ဟေ့ ကျန်တဲ့ လူတွေ ဓနိတွေ ကို ပစ်ချကြ။ မြန်မြန်လုပ်ကြဟေ့ အခြေအနေမဟန်ဘူး ဒါ မုန်တိုင်းတိုက်နေတာပဲ"

ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့် အခြေအနေကြောင့် အောင်ခိုင် ရင်ထဲလှိုက်ဖိုနေ၏။ မျက်နှာငယ်လေးနဲ့ ဆွေမျိုးတွေဆီက ငွေချေးယူလာသည့် ဘဝ လက်တွဲဖော် ဇနီးသည် မြနွယ်၏ သောကဒဏ်ရာ ဝေဒနာ မျက်နှာလေးကို လည်း ပြေးမြင်လိုက်သည် ။

လှေသားတွေကတော့ ဓနိချပ်တွေကို ပစ်ချနေကြပေပြီ။
အောင်ခိုင်မှာ မိမိကိုယ်တိုင်ကလည်း ဦးပြေးလိုက်၊ ပဲ့ပြေးလိုက်ဖြင့် အ
ရူးမီးဝိုင်းဖြစ်နေတော့သည်။ ။ လှေသမားများ ဓနိတစ်ဝက်ခန့် ပစ်ချပြီး
ချိန်မှာ တော့ ကိုအောင်နိုင်၏ ရမ်းဗြဲလှေကြီးမှာ ဒီရေ တစ်ဝက်ခန့်ပြည့်
နေလေပြီ။ လှိုင်းလုံး ကြီးများမှာ ကား တစ်လုံးထက်တစ်လုံး သေးလာ
သည် ဟူ၍ မရှိ၊ ကြီးပြီးရင်း ကြီးလာသည် ချည့်။ လေနင့် မိုးမှာ လည်း
တဝေါဝေါ မြည်ဟည်းကာ သူနိုင်ကိုယ်နိုင် အပြိုင်ကြဲလျက် ရှိကြချေပြီ။
အောင်ခိုင်တို့ လှေသမားများကား အစီအစဉ်ဟူ၍ မရှိတော့ချေ။ လက်
လှမ်းမီရာ လှမ်းဆွဲနေကြရ တော့သည်။ ။ ရွက်ကန်ဝါးကို ဆွဲသူဆွဲ၊ ဓနိစ
ရံတိုင်များကို စည်းသူစည်း။ အောင်ခိုင်တို့ လှေသားများ အဖို့ ကမ္ဘာပျက်
ခဲ့ချေလေပြီ။ အောင်ခိုင် ဦးနှောက်တစ်ခုလုံး ချာချာလည်နေပေပြီ။ အော
င်ခိုင် သတိ ထားလိုက်မိသည့် အချိန်တွင် ကား အသစ်စက်စက် ရမ်းဗြဲ
လှေကြီးမှာ ပင်လယ်ရေပြင်အောက် စုံးစုံးမြုပ်ခဲ့လေပြီ။

အောင်ခိုင်တို့ လှေသမားများ သည် မိုးဦးမုန်တိုင်း၏ စစ်သည် တော်
လှိုင်းလုံးကြီးများ နှင့် ဘတစ်ပြန် ကျားတစ်ပြန် လုံးထွေးသတ်ပုတ်နေရ
ချေပြီ။ ကြောက်စိတ်၊ အားငယ်စိတ် တစ်ပွေ တစ်ပိုက်ဖြင့် ရရာကို
လှမ်းဆွဲကာ လွတ်လမ်းကို ရှာကြရ၏။ ကြိုးစားကူးခပ်ကြ၏။ သို့သော်
ဤမျှ အင်အားကြီးမားလှသော မုန်တိုင်းဒဏ်ကို မပြောပလောက်သော
ရုန်းကန်မှုအင်အားကလေးဖြင့် တွန်းလှန်၍ အသို့လျှင် ရနိုင်ပါအံ့နည်း။

အနှစ်နှစ်၊ အလလ မျှော်လင့်ထားခဲ့သော လှဝေ၏ ရည်မှန်းချက်တာရိုး ကျိုးပေါက်ခဲ့ပါပြီ။ အဖေ၊ အမေတို့ အားကိုးခဲ့သော သားတော်မောင် လှဝေ၏ ပညာရေး ရည်မှန်းချက် ပန်းတိုင်ကြီး ပြိုလဲခဲ့ပါပြီ။ လှဝေ အသို့ တတ်နိုင်ပါအံ့နည်း။ တန်းမြင့်ကျောင်းထွက် စာမေးပွဲအောင်လျှင် ကျေးလက်ရင်ခွင်ကြားမှ ရင်သွေးငယ်များ ၏ ပညာရေးမိုးနည်းရပ်ဝန်း အတွက် စေတနာမိုး၊ အကြင် နာမိုး၊ မေတ္တာမိုးများ ရွာသွန်းဖြိုးရန် အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးစားလေသမျှ သဲရေကျဖြစ်ခဲ့ရချေပြီ။ (ယင်းအချိန်က တန်းမြင့် ကျောင်းထွက်စာမေးပွဲအောင်လျှင် မူလတန်းပြဆရာ အလွယ်တကူရ သည် ။) ယခုတော့ တန်းမြင့် ကျောင်းထွက် စာမေးပွဲရုံးခဲ့ရလေပြီ။ အဖေဆုံး၍ မျှမကြာသေးခင် လှဝေအဖို့ တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့် ဆိုသလို ဖြစ်ခဲ့ရပါပြီကော။

"သိပ်လည်း စိတ်မညစ်ပါနဲ့ သားရယ်။ ဖြစ်လာတဲ့ ဘဝမှာ စိတ်ညစ်နေလို့ ကော ဘာများ တတ်နိုင်ဦးမှာ လဲ"

မိခင်ဖြစ်သူ မြနွယ်က သားအတွက် စိုးရိမ်ပြီး နှစ်သိမ့်စကားဆိုခဲ့ရပြန်သည်။ ။ သို့သော် မြနွယ် မှာ မိမိအနေဖြင့်လည်း သား လှဝေ၏ စာမေးပွဲ ကျရှုံးခြင်းအတွက် နှလုံးသည်းပွတ် ကျွတ်ကျလှ မတတ် ခံစားနေရသည်။ ။ ရေနစ်သူအတွက် ကောက်ရိုးတစ်မျှင်မျှ ကိုင်တွယ်စရာ မရှိတော့သော ဘဝပေတကား။ အကုသိုလ်ကံကြမ္မာကလည်း ဆုံးပဲ မဆုံးနိုင်၊ အငြိုးကြီးစွာ ဆက်ကာ ဆက်ကာ မင်းမူလာပြန်ပေါ့။

"သားက ဒီလောက် စိတ်မညစ်ပါဘူး အမေရာ။ သားတို့ ဒီရွာကို ပြောင်းလာခဲ့တာ သားတို့ အတွက် ထွက်ပေါက်ပဲအမေ ဒီရွာက အဖေ

ဇာတိဆိုတော့ အဖေအမေ မြေတွေလည်း ရှိတယ်။ ဒီရွာမှာ ရပ်တည်ပြီး ဘဝကို ရုန်းကန်မှာ ပေါ့ အမေ"

အမေနှင့် သားတို့ ၏ တစ်ဦးကိုတစ်ဦး ကြင်နာ သံယောဇဉ်တရားကြောင့် စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ဖေးမမှုကလေးများ ဟာဖြင့် ဘဝ၏ လွင့်မျောမှု စီးကြောင်းကလေးထဲက သိင်္ဂီရရသများကို တည်ဆောက်နေကြသယောင် . . ။

လှဝေ၏ ဘဝအခြေအနေက ကျောင်းဆက်နေရန်အတွက်လည်း လုံးဝခွင့်မပြုတော့။ အဖေ ဆုံးပါးသွားရခြင်းမှာ လှဝေအဖို့ ရွှေတောင်ကြီးပြိုကွဲသွားရခြင်းပင်။ မိခင်မှာ က လင်ဆုံး၊ စီးပွားဆုံး သည့်အပြင် နေစရာ အိမ်တောင်မရှိတော့သော ဘဝသို့ တစ်မုဟုတ်ချင်း သက်ဆင်းခဲ့ရကား စိတ်ထောင်း ကိုယ်ကြေဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ တရှောင်ရှောင်နှင့် နေမကောင်းရက်သာများ ခဲ့သည် ။

၁၉၆၇ ခုနှစ်သည် တန်းမြင့်ကျောင်းထွက်စာမေးပွဲ နောက်ဆုံးနှစ်ဖြစ်သည် ။ ၁၉၆၈ ခုနှစ်တွင် စနစ်သစ်ဖြင့်သာ စခန်းသွားရပေတော့မည်။ ဘာသာရပ်အသစ်များ ပါလာ၍ ကျေးလက်ဒေသတွင် နေရသော လှဝေအဖို့ ပြင်ပမှ ဖြေရန် မလွယ်ကူ။ ယခု လှဝေတို့ ပြောင်းရွှေ့လာသော သဲဖြူတန်း ရွာတွင် အထက်တန်းပညာကို မဆိုထားဘိ၊ စတုတ္ထတန်းအောင်သူပင် မခင်နွယ်ဆိုသော မိန်းကလေး တစ်ဦးသာ ရှိသည် ။ တစ်ဦးတည်းသော မူလတန်းပြဆရာမှာ လည်း ဗကပတို့ ၏ အာဏာနီ တည်ဆောက်ရေး ဆိုင်းဘုတ်အောက်တွင် ပြားပြားမှောက်ပြီး ကျီးလန့်စာစားနေရသော အခြေအနေ မျိုး။

"သားရယ်၊ အမေနေမကောင်းဘူးကွယ်။ ဆေးဆရာသွားခေါ်ပေးစမ်းပါဦး"

"အမေ့မှာ စိတ်ညစ်စရာတွေချည်း တွေးမနေနဲ့ ဦးလေ။ ကိုယ်အိမ်ကိုယ့်ရွာကို ခွဲလာရပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ။ ဒီမှာ လည်း အဆင်ပြေသားပဲ အမေရယ်။ သားရှိပါတယ်။ သားလည်း သူများ တွေလို လုပ်နိုင် ကိုင်နိုင် သားပဲ အမေရာ။ အမေ ဘာမှ အားမငယ်နဲ့ နေကောင်းအောင်သာနေစမ်းပါ"

"မင်းအဖေရှိတုန်းကဆို သားကို ကျောင်းမှာ နေတယ်ဆိုပြီး ဘာမှ လုပ်ရတာ မဟုတ်ဘူး ။ အခု သားက မတတ်တတ်နဲ့ လုပ်နေရတာကို အမေ မကြည့်ရက်ဘူးကွယ်"

"ဘဝဆိုတာ ဒီလိုပဲပေါ့ အမေရာ။ မျှော်လင့်တိုင်းလည်း ဖြစ်လာတာ မဟုတ်ဘူး ။ အခြေအနေ ပေးတာ လုပ်ရတာပေါ့။ အခုလည်း သား စာမေးပွဲကျပေမဲ့ သိပ်စိတ်ညစ်ခံပြီးမနေတော့ဘူး အမေ။ ဒီကုန်းတန်းလေးမှာ တစ်နိုင်မွေးမြူရေးလုပ်ရမယ်။ မိုးတွင်းဆို အ.မ.က မှာ ဆရာဦးထွန်းခင်နဲ့ တွဲပြီး စာဝင်ပြမယ်။ ဦးထွန်းခင်ကလည်း သားကို အတန်းလိုက် ပိုက်ဆံ ကောက်ပြီးပေးမယ်တဲ့ ။ နောက်ပြီး ပွင့်လင်းရာသီရောက်တာနဲ့ ပင်လယ်ထွက်ပြီး ငါးဖမ်းလိုက်မယ် အမေ။ အမေ ဘာမှ မပူနဲ့ ။ ကဲ. . .သား ဆေးဆရာ သွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်"

"အို. . .ဘုရား. . .ဘုရား. . .ဘုရား"

မြနွယ်မှာ သားဖြစ်သူ လှဝေစကားကို ကြားရသဖြင့် ရင်ဘတ်ပေါ်
လက်တင်ပြီး ဘုရား တလိုက်မိသည် ။ မြနွယ်မှာ ခေါင်းကို
ဖြည်းညင်းစွာ ခါလိုက်မိသည် ။ မျက်လုံးအစုံကို မှီ တလိုက်သော အခါ
မျက်ရည်ပူများ ပါးပြင်ပေါ်သို့ စီးသွယ်ကျလာခဲ့လေသည် ။ "ပွင့်လင်းရာ
သီရောက်တာနဲ့ သား ပင်လယ်ထွက်ပြီး ငါးဖမ်းလိုက်မယ် အမေ"ဟူ
သော လှဝေ၏ စကားတစ်ခွန်းသည် အမေ မြနွယ်၏ နားထဲတွင် တရံမ
လပ် ပဲ့တင်ထပ်နေသည် ။ မြနွယ်အတွက် သောကနွယ်မျှင် တစ်နွယ်ယှ
က်ခဲ့ရ ပြန်ပြီတကား။

လှဝေမှာ ကား ဘဝတိုက်ပွဲဝင်ရန် ရှေ့တန်းတိုက်စစ်မှူးကြီးအဆင့်
သို့ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ဝုန်းဝုန်းခိုင်းခိုင်း ရောက်သွားခဲ့ရသည် ။ သမိုင်း
၏ တောင်းဆိုမှုဟု ဆိုရလေမလား။ လှဝေမှာ လူငယ် ပီပီ အားသစ်
လောင်းထားသည် ။ လူသားအားလုံးသည် သမိုင်း၏ ဇာတ်ကောင်များ
မဟုတ်ပါလော။ လူတိုင်း လူတိုင်းသည် ကိုယ့်သမိုင်း ကိုယ်ရေးနေကြသူ
များ ပင်ဖြစ်သည် ။

မြနွယ်မှာ လင်သောက၊ စီးပွားရေးသောကတို့ နှင့် နပန်းလုံးပြီး မော
ပန်းနွမ်းနယ်ရသည် ။ သား လှဝေကလည်း စားမေးပွဲကျပြန်သည် ။ ဤ
စာမေးပွဲသည် သား လှဝေအဖို့ ဘဝကို အဆုံး အဖြတ်ပေးမယ့်ပွဲ။ ပစ်မှ
တ်တစ်ခုကို ချိန်ရွယ်ပြီး သားအတွက် မျှော်လင့်ချက်တွေ ရင်ဝယ်ပိုက်
ကာ ရှိစုမဲ့စု ထုခဲ့ပြီး ပညာ သင်စေခဲ့သည် ပဲလေ။ ဝေဒနာ ခြေရာကို ဘ
ဝအမောကြားက တွေးမိတိုင်း အပူ လှိုင်းများက မြနွယ်ရင်ကို ဆို့နှင့်စေ
ခဲ့ပြန်သည် ။ မြနွယ်မှာ နေ့နေ့ညည သောကမီး တောက်လောင် ခံစား
နေရရှာသည် ။ လက်ငင်း အခြေအနေက အတော့်ကို မွန်းကျပ်စေသည်
။ သွားများ နာကျင် ကိုက်ခဲရာမှ တစ်ဆင့် သွားဖုံးတစ်လျှောက် ပြည်
ရောင်လာသည် ။ တစ်စတစ်စ သွားဖုံးပြည်တည်ရုံ တင်မက နားဝထဲမှ

ပင် ပြည်များ ယိုစီးလာခဲ့သည် အထိ ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ ရေစီးကမ်းပြိုဖြစ် သည် ဟု ပြောကြသည် ။

"ဒီအတိုင်းဆိုရင် ခွဲစိတ်ကုမှ ကောင်းမယ်"

ဗိန္နောရော၊ ထိုးဆေးပါ နှစ်ဖက်ကိုင်သော ရွာဆေးဆရာ ဦးထွန်း သာသည် လူနာကိုစမ်းသပ် ရင်း ပြောလိုက်သည် ။

"ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ၊ ဆရာကောင်းသလိုလုပ်ပါ။ အမေ့ရောဂါ ကောင်းသွားဖို့ ပဲ အရေးကြီးပါ တယ်"

လှဝေသည် အမေ့အတွက် စိုးရိမ်သောက ထိပ်တက်နေခဲ့ပေပြီ။ မြန္န ယ်မှာ ကား တအင်း အင်း ညည်းရင်း ဝေဒနာကို ကျိတ်ခံစားနေလေ၏။ ဆေးဆရာ ဦးထွန်းသာသည် ချက်ချင်းဆိုသလို ဆေးအိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းများကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေလိုက်သည် ။ ပိတ်စအနွမ်း ကလေးဖြင့် ထုပ်ထားသော အရာတစ်ခုကို ကောက်ယူလိုက် ၏။ လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်ရမည့် အနေ အထားကို ချိန်ဆဟန်ဖြင့် လူနာ အားလည်း ခဏခဏ ကြည့်သည် ။ လှဝေမှာ ဆေးဆရာ၏ လှုပ်ရှား မှု ကို အာရုံစိုက်ကြည့်နေသည် ။

ဆေးဆရာသည် ပိတ်စကို တစ်ပတ်ချင်းခွာလိုက်သည် ။ ပိတ်စအ ဆုံးတွင် ကား ထုပ်ထားခြင်း ခံရသော ပစ္စည်းလေးက မဝံ့မရဲ ထွက်ကျ လာသည် ။ ဘလိတ်ဓား ခပ်ညစ်ညစ်လေး။ ဒီဓားနဲ့ ပဲ အမေ့ကိုခွဲမှာ ထင်ပါရဲ့ ဟု လှဝေ စိတ်မသက်မသာဖြင့် ဝေဒနာတစ်ခုကို ဆင့်ပွားခံစား သွားရ ပြန်သည် ။ ဆေးဆရာကတော့ သူ၏ လက်သုံးတော် ဘလိတ် ဓား အဟောင်းလေးကို အသာအယာ ကောက်ယူပြီး ရေနွေးခွက်ထဲ ထည့်လိုက်သည် ။

"ဆရာ ဒီဓားက အဟောင်းကြီးပဲ၊ ဖြစ်ပျဲမလားဟင်"

လှဝေ တစ်စုံတစ်ရာကို စိုးရိမ်စွာဖြင့် ဆေးဆရာအား အရဲစွန့်ပြီးမေးလိုက်သည်။ ။

"ဟကောင်ရ ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ရမှာ လဲ၊ အရင်လူတွေလည်း ဒီဓားလေးနဲ့ ချည်း ခွဲခဲ့တာပဲကွ"

ဦးထွန်းသာက ဤမျှသာပြန်ပြောပြီး လူနာအနီးသို့ ရွှေ့လိုက်သည်။ ။ မြနွယ်သည် မျက်စိကို မှတ်ထားရာမှ ဖွင့်ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ဦးထွန်းသာလက်ထဲမှ ဘလိတ်ဓားကို မြင်သွားရာ မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားသည်။ ။ ကြောက်ရွံ့မှု သင်္ကေတသည် သူမ၏ ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာကို စိုးမိုးထားသည်။ ။ ဦးထွန်းသာသည် ဓားကိုကိုင်ကာ ခွဲရမည့်နေရာကို ချိန်ဆနေသည်။ ။ မြနွယ်မှာ ဦးထွန်းသာ၏ လက်ထဲမှ ဘလိတ်ဓားအဟောင်းကိုသာ အာရုံစိုက်ကြည့်မိနေ၏။ ကြောက်ရွံ့အားငယ်စိတ်နှင့်အတူ အသက်ရှူသံမှာ လည်း ပြင်းထန်နေပေသည်။ ။ အနီးရှိ သားငယ်၏ လက်ကို ဆွဲကာ အားကိုးတကြီး ဆုပ်ကိုင်ထားလိုက်မိသည်။ ။ ဦးထွန်းသာက ချက်ကောင်းကိုချိန်ပြီး နားရွက်အောက်တည့်တည့်ကို ဆတ်ခနဲ ခွဲစိတ်ချလိုက်သည်။ ။ မြနွယ်မှာ တဆတ်ဆတ် တုန်နေ၏။ ရွေးများ လည်း ထွက်နေသည်။ ။

"နာလား...အမေ"

လှဝေ အမေ၏ အခြေအနေကို ကြည့်ပြီး ဆို့ဆို့နှင့်နှင့် မေးလိုက်သည်။ ။

"သိပ်မနာပါဘူးကွယ်"

သားတော်မောင် ကြောင့်ကြစိုးရိမ်မိမှာ စိုး၍ မြနွယ် အားဖြည့်စကား ပြောလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် မိခင်၏ အသက်ရှူသံမှာ

ပိုမိုပြင်းထန်လာသည် ကိုတော့ လှဝေ သတိထားမိလေ သည် ။ ဦးထွန်း သာ၏ ခွဲစိတ်ကုသမှုသည် တစ်ချီတည်းဖြင့် ပစ်မှတ်သို့ မရောက်သဖြင့် သုံးချက် တိတိ ခွဲစိတ်ရသည် ။ နောက်ဆုံးအချီတွင် တော့ "အမေ"ဟု တစ်ချက်အော်ပြီး မြနွယ် တွန့်လိမ်သွား သည် ။ ဦးထွန်းသာ ထင်သလို ပြည်က ထွက်မလာ၊ သွေးများ သာ ဒလဟော စီးဆင်းလာသည် ။ ခံစား ရသော ရောဂါဖိစီးမှု၊ အာဟာရချို့တဲ့ မှု၊ နာကျင်ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များကြောင့် မြနွယ် သတိ မေ့မျောသွားခဲ့လေပြီ။

"အမေ . . .အမေ . . .အမေ"

လှဝေသည် မိခင်အား ပွေ့ဖက်ကာ ငိုသံကြီးဖြင့် အော်ခေါ်မိသည် ။

"လူလေး၊ သိပ်လည်း မစိုးရိမ်ပါနဲ့ ။ အားမရှိလို့ ခဏသတိမေ့သွား တာပါ။ ပြန်ကောင်းလာမှာ ပါ ဆရာမှာ ဆေးတွေပါလာပါတယ်"

ဦးထွန်းသာသည် ပုလင်းကလေးတစ်လုံးကို ထုတ်ပြီး လူနာ၏ နှာ ခေါင်းဝတွင် တေ့ပေး လိုက်သည် ။ ကိုယ်တိုင်လည်း မြနွယ်၏ ထိပ်မှ ဆံပင်များကို ခွဲဖယ်ပြီး ဆေးမှုတ်ပေး၏။ မကြာခင် မှာ ပင် မြနွယ် သ တိပြန်ရလာသည် ။

"လူလေး . . .၊ မင်းအမေကို ဒီအတိုင်းထားလို့ မဖြစ်ဘူး၊ မြို့နယ်ဆေး ရုံပို့မှ ဖြစ်မယ်"

ဦးထွန်းသာက လူနာကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ရင်း အလေးအနက် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။ လှဝေမှာ ဦးထွန်းသာ၏ စကားကြောင့် တစ် ချက်တွေဝေသွားသည် ။ နောက်မှ တစ်စုံတစ်ခုကို သတိ ရဟန်ဖြင့်

"ဪ . . .၊ ဟုတ်ကဲ့ခင်ဗျ။ မနက်ဖြန် ထုံးကျီဆိပ်က ကျောက်ဖြူကို သင်္ဘောရှိတယ်။ အဲဒီကနေ စီးရင် အဆင်ပြေပါတယ်"

လှဝေသည် သူ့အမေကို ကျောက်ဖြူဆေးရုံပို့ရန် စီစဉ်လိုက်သည် ။
ပသျှူးလှေ တစ်စင်း ငှားပြီး ရင်းနှီးရာယောက်ျားကြီးသုံးဦးကို အကူအ
ညီ တောင်းလိုက်သည် ။ တစ်ဦးက ပဲကိုင်း၊ ကျန်နှစ်ဦးက
တက်ခတ်ရန်ဖြစ်သည် ။ (၁၉၆၇-၆၈ ဝန်းကျင်လောက်က ဤဒေသတွ
င် စက်ဘုတ်၊ စက်လှေဟူ၍ မရှိ သေး)

သဲဖြူတန်းရွာမှ ထုံးကျီဆိပ်သို့ လှေဖြင့် သုံးနာရီကြာ ခပ်ပြင်းပြင်း
လှော်ခတ်ရသည် ။

ထုံးကျီသည် ယခင်က ကျေးရွာရပ်ကွက် ဖြစ်ခဲ့သည် ။ မြန်မာနိုင်ငံ
လွတ်လပ်ရေးရပြီး ပြည်တွင်း စစ်မီး ဟု နုံးဟု နုံးတောက်ချိန်တွင်
ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်မှု အန္တရာယ်များကြောင့် ပြိုပျက်ပြီး အနီးရှိ ကုက္ကို ကျေး
ရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့သွားခဲ့ကြရသည် ။

၁၉၆၇-၆၈ ဝန်းကျင်တွင် ကား ထုံးကျီသည် ကျေးရွာဟူ၍ မရှိတော့
သော်လည်း ကူးတို့ သည် ၏ တဲငယ်တစ်လုံးတော့ ရှိပါသေးသည် ။ ဤ
ဆိပ်ကမ်းသည် မြေပုံမြို့နယ်၊ တောင်ဘက်စွန်း ကျေးရွာ မှ ပြည်သူများ
သွားလာစေရေးအတွက် အင်္ဂလိပ်တို့ အုပ်စိုးစဉ်က သတ်မှတ်ခဲ့သော နေ
ရာဟု သိရ သည် ။ မြေပုံမြို့နယ်နှင့် ကျောက်ဖြူမြို့နယ်၏ ကြားစခန်း
တစ်ခုဖြစ်သည် ။ နောင်တော် ပင်လယ်၏ ထွက်ပေါက်ဝတွင် တည်ရှိပြီး
တစ်ခါတလေ ရာသီဥတု ဆိုးဝါးမှုနှင့် ကြုံတွေ့ရပါက ထုံးကျီဆိပ်ကမ်း
မှာ ပင် သင်္ဘောများ ညအိပ်တတ်ကြသည် ။

မိုးဦးကာလဖြစ်သည် နှင့်အညီ ကမ်းရိုးတန်း၏ လှိုင်းလုံးကြီးများမှ ကြီးမားလှပါတ်ခြင်း။ လှဝေတို့ သည် ချောင်းရိုးအတိုင်း သွားရသည် ကားမဟုတ်။ မြစ်ပြင်ကျယ်ကို ဖြတ်ပြီးသွားနေရခြင်း ဖြစ်ပေရာ လှိုင်း သရမ်း၏ ရမ်းကားခြင်းဒဏ်ကို အလူးအလိမ့်ခံကြရသည် ။ လှိုင်းက လှေအောက်မှ ပြေးထွက်သွားသည် ဆိုလျှင်ပင် လှေမှာ မိုးပေါ်ကပစ်ချ လိုက်သလို တအုန်းအုန်း ကြွေဆင်းလာတော့ သည် ။ သဲဖြူကုန်းရွာ သား သုံးဦးမှာ ကား လှိုင်းနှင့် နပန်းလုံးရင်း ကြီးပြင်းလာခဲ့သူတွေမို့ တု န်လှုပ်မှု မရှိကြ။ လှဝေမှာ ကား လှေကို လှိုင်းက မတင်သွားတိုင်း နှလုံး သည်းပွတ်ပြုတ်ကျလှမတတ် ခံစားရ သည် ။ လှိုင်းထိပ်ဖျားမှ ကြွေအ ဆင်းတွင် လည်း အသက်ရှူရမှာ ကို မေ့သွားတတ်သည် ။ မြနွယ်မှာ က တအင်း အင်း ညည်းကာ ဝေဒနာကို အံ့ကြိတ် ခံစားနေပုံရသည် ။ နဂို ကပင် အားအင်ယုတ်လျော့ နေရသည့်အထဲ လှိုင်းမူးခြင်းဝေဒနာကိုပါ ဆင့်ပွားခံစားနေရပြန်ကာ တဝေါ့ဝေါ့ အန်နေပေတော့ သည် ။ သို့သော် ဝမ်းထဲတွင် အစာမရှိ၍ မည်သည့်အစာမျှမပါ။ အဝါရည်များ သာ ယိုစီး ကျလာသည် ။

လမ်းတစ်ဝက်အရောက်မှာ တော့ ကံဆိုးမသွားရာ မိုးလိုက်လို့ ရွာခဲ့ပြန်ချေပြီ။ လေရောမိုးပါ ကြမ်းလာသည် နှင့်အမျှ လှိုင်းလုံးကြီးများ ကလည်း မာန်ဖီနေသော သားရဲကဲ့သို့ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး အဆက်မပြ တ်၊ လှဝေတို့ မှာ လည်း ဆီးဖြူသီးကို ဆန်ကောထဲ ထည့်လိုမ့်ထားသလို ဘယ်လူး ညာလိမ့်ဖြင့် လှိုင်းသရမ်းများ ၏ နှိပ်စက်မှုဒဏ်ကို လှလှကြီး ခံနေကြရ၏။

"သား..."

မြနွယ်ထံမှ အသံ မပွင့်တပွင့်ပေါ်လာသည်။ ။

"သားရှိပါတယ် အမေ"

လှဝေသည် အမေ၏ လက်ကို ညင်ညင်သာသာ လှမ်းကိုင်လိုက်သည်။ ။ မြနွယ်ကလည်း သား၏ လက်ကို တုန်တုန်ယင်ယင် လှမ်းကိုင်လိုက်၏။ မြနွယ်၏ မျက်လုံးအိမ်တွင် မျက်ရည်များ အိုင်ထွန်းနေသည်။ ။ တဖြည်းဖြည်း မျက်လုံးအိမ်ထောင့်စွန်းများမှ မျက်ရည်ဥများ စီးဆင်းလာကြ သည်။ ။ လှဝေသည် အမေ၏ မျက်ရည်များကို အသာအယာ ပွတ်သုတ်ပေးလိုက်၏။

"အမေ စိတ်ခိုင်ခိုင်ထားစမ်းပါ အမေ၊ ဆေးရုံရောက်တော့ အမေ့ရောဂါပျောက်သွားမှာ ပါ"

လှဝေမှာ မိခင်အား စိတ်တင်းပြီး ပြောနေရသော်လည်း ကိုယ်ကိုယ်တိုင်က မိခင်၏ အဖြစ်ကို ကြည့်ပြီး ရင်ထဲတွင် ဆို့နစ်နေသည်။ ။

အမေ့အတွက် ဖြစ်သလို လုပ်လာခဲ့သော ပေါင်းမိုးကလေးမှာ ရာသီဥတုဒဏ်၊ လှိုင်းသရမ်း၏ ဒဏ်များကို မည်သို့မျှ အကာအကွယ်မပေးနိုင်။ ။ မြနွယ် တစ်ကိုယ်လုံး ရွဲ့ရွဲ့စိုနေခဲ့ပေပြီ။ ခန္ဓာကိုယ် လည်း တဆတ်ဆတ်တုန်နေ၏။ လှဝေသည် မိခင်ကို ပွေ့ဖက်ထားလိုက်သည်။ ။

"သား"

မြနွယ်ထံမှ မပွင့်တပွင့်ခေါ်သံ ထွက်လာပြန်၏။ လက်အစုံဖြင့် သားကို အသာအယာဖက် လိုက်သည်။ ။

"သားရှိတယ်လေ အမေ"

"သား...အမေ မတတ်နိုင်တော့ဘူးကွယ်။ အမေ မနေရတော့ဘူး၊
အမေလေ..."

မြနွယ်က သူချစ်သောသားနှင့် လောကကြီး တစ်ခုလုံးအား အပြီးအ
ပိုင် ခွဲသွားခဲ့လေပြီ။ သူမချစ် သော ငယ်ချစ်လင် အောင်ခိုင်ကဲ့သို့ပင်
အပြောကျယ်လှသော မြစ်ပင်လယ်ထဲတွင် ဘဝကို လက်မြှောက် အရှုံး
ပေးခဲ့ရပြန်ပြီကော...။

"အမေ...အမေ...အမေ...။ ကံဆိုးလိုက်တာ အမေရယ်"

လှဝေသည် မိခင်ကိုဖက်ကာ အားပါးတရ ငိုချလိုက်တော့သည် ။ လှ
ဝေ၏ ငိုကြွေးသံတို့ သည် ကား မြစ်ပင်လယ် တစ်ခုလုံးကို ပဲ့တင်လှုပ်ခ
တ်နေသော လှိုင်းအူသံများကိုပင် လွှမ်းမိုးသွားခဲ့ သည် ဟု ထင်ရလော
က်လေသည် ။

ဘဝတစ်ခုလုံး၏ အနာတရကြေကွဲမှုသည် စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း လှဝေ
၏ နှလုံးအိမ်အား ပြင်းစွာ မွေ့နှောက်ခဲ့လေပြီကော။

(၆)

သို့

ကိုဝေ

နှင်းမှုန်တို့ လက်တွဲရအောင်။ ရည်းစားထားတယ်ဆိုတာ စိတ်ကူးယ

ဥုံ့ သက်သက် မဟုတ် ဘူး။ အိမ်ထောင်ရေးဘဝတစ်ခုကို တည်ဆောက်ကြဖို့ အတွက် အဖော်ရှာကြတာပါ။ ရွာမှာ ရောက်နေ တဲ့ ကုန်သည်ဆိုတဲ့ လူကလည်း နှင်းမှုန်ကို အမေ့ဆီမှာ လာတောင်းမှာ တဲ့ ။ အဲဒါ ကို ဝေသီအောင် ပြောပြတာပါ။ နှင်းမှုန်ကတော့ ကိုဝေကလွဲရင် ဖွဲ့နှင့်ဆန်ကွဲပဲ။

ကိုဝေနဲ့ လက်တွဲဖို့ အတွက် နှင်းမှုန် သတ္တိမွေးထားပါပြီ။ ကိုဝေဘက်ကသာ သတ္တိရှိရှိနဲ့ မှန်ကန်တဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချနိုင်ပါစေ။

ကိုဝေရဲ့ . . .

ထာဝရငွေနှင်းမှုန်

နာနတ်တောင်ရွာ

ဘဝ၏ ကျဆုံးခန်းပုံရိပ်လွှာများ သည် လှဝေ၏ ပစ္စက္ခရင်ခွင်ဆီသို့ စုပြုံဝင်ရောက်လာကြ သည် ။ အဖေအတွက် ရင်ထုမနာဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ အမေအတွက် သောကမျက်ရည်ဝေခဲ့ရသည် ။ ဘဝ ရည်မှန်းချက် ပျက်ခဲ့ရ၍ ရူးမတတ်ခံစားခဲ့ရသည် ။ အခုတစ်ခါ ချစ်ဦးသူ၏ နှလုံးသားတောင်းဆိုမှု ချစ်ခွန်းလွှာကြောင့် အတွေးပင်လယ် ဝေခဲ့ရပြန်ပေါ့။ အရွယ်နှင့်မမျှအောင် မတရားသော ကံကြမ္မာ ၏ ထုထောင်းမှု ဝေဒနာကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည် ။ အရှုံးပေးခဲ့ရသည် ။ ပွဲတိုင်းလိုလို တပ်လန်ခဲ့ရသည် ချည်း။

သည် တစ်ချို့ လှဝေ အသို့စီရင်ချက်ချဦးမည်နည်း။ လှဝေသည် မိုးသည်း၊ ညမည်းထဲတွင် အဖြေရှာနေမိသည် ။ သည် တစ်ခါ စီးမျောရမည့် ဇာတ်လမ်းက အနူးညံ့ဆုံးသော ပန်းပွင့်လွှာ၏ ဝတ်ဆံဆိုရင်လည်း ရသည် ။ မာကျောခက်ထန်သော ကျောက်နံရံကြီးဆိုလျှင်လည်း ဖြစ်နိုင်သည် ။ အခြေအနေက အဖေ ပြဿနာနှင့်လည်း မတူ၊ အမေအဖြစ်အပျက်

နှင့်လည်း တခြားစီ။ စာမေးပွဲကျ သော လွင့်မျောမှုနှင့်ကား ပို၍ ပင် ဝေး
ချေသေးရဲ့ ။

အခုကိစ္စက နှလုံးသားကိစ္စ။ နှလုံးသားမှာ တရှိုက်မက်မက် ဖြစ်တ
ည်ခဲ့ရသော အချစ်။ စွဲလမ်းမှု သံယောဇဉ်တရား ယှက်နွယ်ခဲ့ရသော နှ
လုံးသား၏ သမုဒယ ပုံရိပ်။ သံယောဇဉ် ပေါင်းစည်းမှုအား ထုထည်ကြီး
ထွားမှုကြောင့် ဖြစ်တည်ခဲ့ရသော အိမ်ထောင်ရေးဘဝ သို့မဟုတ် အချစ်
အိမ်ကလေး တည်ဆောက်ခြင်း။ ဘဝ၏ မျက်နှာစာတိုင်းတွင် လှဝေအ
ဖို့ အရှုံးပေးခဲ့ရပေါင်း များ ပြီ။ "သည် တစ်ခါတော့ လှဝေ၏ အောင်ပွဲ
သာ ဖြစ်ရစေမယ်" စိတ်အစဉ်၏ လှုပ်ရှားမှု သင်္ကေတအဖြစ် တစ်ယော
က်တည်း လက်သီးဆုပ်ကာ အားရပါးရ မြှောက်ပစ်လိုက်သည် ။

မိမိ စွဲလမ်းတမ်းတခြင်းကြီးစွာဖြင့် မြတ်နိုးတွယ်တာရသော ချစ်ဦး
သူသည် အကြင်ပုရိသ တစ်ဦး၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွားရမည့်အ
ရေးကိုကား လှဝေအဖို့ တစ်စက္ကန့်၏ ဆယ်ပုံတစ်ပုံ တောင်မှ အဖြစ်မခံ
လို။ တကယ်လို့ များ ဆိုတဲ့ အတွေးစိတ်ကလေး ဝင်လိုက်ရင်ပဲ လှဝေ၏
အသည်း စိုင့်တစ်ခုလုံး ပေါက်ကွဲလွင့်စဉ်သွားလိမ့်လေမလားပဲ။ တဒင်္ဂ
တော့ မိုးပြိုသည် များ လားလို့ ထင်မိမှာ ဧကန်။ ဘဝ၏ ဆိတ်သုဉ်းခြင်း
နှင့် အရပ်ဆိုး အကျည်းတန်လှသော အက်ကြောင်းတစ်ခုကိုတော့ လုံးဝ
ခြေရာထင် မခံလိုတော့။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဟူသည် ခွင့်လွှတ်ခြင်း၊ စွန့်လွှတ်ခြင်း၊ အနစ်နာခံခြ
င်း စသည် စသည် ဖြင့် လှဝေ ကြားဖူးသည် ။ သည် လူတွေ အရူးတွေပဲ၊
ဘာကို စွန့်လွှတ်ရမှာ လဲ။ လိုချင်လို့ ရှာဖွေထားတဲ့ ဥစ္စာကို
နာရီပေါင်းများ စွာ၊ ရက်ပေါင်းများ စွာ မက်မက်မောမော စုဆောင်း
ထားခဲ့တာတွေ စွန့်လွှတ် လိုက်ရင် သွားပြီပေါ့။ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မှာ

လဲ။ စွန့်လွှတ်ရဲတဲ့ သူဟာ တကယ်မချစ်လို့ ပဲ နေမှာ ။ လှဝေသည် မဆုံး
သေးသော တေးတစ်ပုဒ်ကို ဆက်သီနေမိသည် ။

သည်းဦးပန်းလေး ငွေနှင်းမှုန်၏ စံပယ်ဖူး သွားတက်ကလေးဖြင့်
ပြုံးနေတတ်သော ဟန်ပန်။ နဂိုချောသော ညိုချောလေး၏ ပင်ကိုအမူအ
ရာ။ မိန်းမချောတော့ အသားညိုဆိုသည် ပဲ။ ဖွဲ့ထားသော ဆံကေသာကို
တစ်ပတ်လျှိုထုံးပြီး ဆံမြိတ်လေး ချထားတတ်ပုံလေးက လှဝေ၏ နှလုံး
သည်းပွတ်ကို ဖမ်းယူထားသော ပုံရိပ်လွှာများ ပင်။ ဟုတ်တယ်. . . ၊ ကြ
မ်းတမ်းတဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ သုညကမ္ဘာထဲကို သူတောင် လာဝံ့မှ တော့ ကိုယ်က
လက်ခံရဲတဲ့ သတ္တိမရှိဘူးဆိုရင် ကိုယ်က ခပ်ညံ့ညံ့ အစားထဲကလူ ဖြစ်
သွားမှာ ပဲလေ။

သဲဖြူကုန်း၏ ရွာအစွန် လယ်ကွင်းစပ်လေးမှာ တဲကလေးထိုးပြီး
လောကဓံစစ်ပွဲကို ရင်ဆိုင် ဆင်နွှဲနေသော မွေးမြူရေးသမားလေးလှဝေ
။ ပင်လယ်ပြာပြာ၊ မိုးပြာပြာ ကမ်းနံဘေးက ဘဝအား မာန်ရှင် ရေလုပ်
သားလေး လှဝေ။ သံသရာခရီးသည် တို့ မလွန်ဆန်နိုင်သော သေခြင်း
တရား၏ ကံနှင့် ကတ္တာ လမ်းခွဲခြားမှုကြောင့် မိဘနှစ်ပါးနှင့် သေကွဲကွဲ
ခဲ့ရသော အထီးကျန်ဘဝသမားလေး လှဝေ။ ဘဝအတွက် ကျစ်လျစ်ခိုင်
မာသော စုစည်းအား ဖြိုးစည်နိုင်ရန်အတွက် ငယ်ချစ်ဦးသို့ လက်ကမ်းရ
န် ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည် ။

မိုးနှင့်လေတို့ စစ်ခင်းကျင်းမှုလည်း တဖြည်းဖြည်း
တိတ်ဆိတ်ခဲ့လေပြီ။

နောင်တော်ပင်လယ်၏ ရေစီးကြောင်းပေါ်တွင် ပိုက်လှေများ ပြန့်ကျဲလျက်ရှိကြချေ၏။ ပဿူး ပိုက် (ကကူရံပိုက်)ချနေခြင်းဖြစ်သည် ။ ရခိုင်ဒေသ မြေပုံမြို့နယ်နှင့် ကျောက်ဖြူမြို့နယ်အစပ် နောင်တော် မြစ်ပင်လယ်၌ ဘယ်နံရောအခါကပင် ကျက်စားနေလာခဲ့ကြပေမသိ။ ယနေ့ထိတိုင် တပေါင်း၊ တန်ခူး၊ ကဆုန်လများ ၏ ရေကြီး ရေထရက်များ တွင် ငါးလက်ခွာ (ကကူရံ)များ သည် အုပ်နှင့်သင်းနှင့်ချီ၍ တက်ကြသည် ။ ဤသည် ပင်လျှင် နောင်တော် ကမ်းခြေနေ ကျေးရွာသားများ အတွက် စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ (ပြည်၊ ရန်ကုန်ပွဲရုံများ ၌ ရခိုင်ဘက်ကလာသော ငါးပုပ် ပြားများမှာ ဤပိုက်ခွင်မှ ကကူရံများ ဖြစ်ကြသည် ။)

ပိုက်လှေတစ်စီးတွင် ပိုက်သမားသုံးဦးစီရှိသည် ။ ပိုက်သမားများ သည် နံနက်စာကို ဝေလီဝေ လင်းကပင် စားသောက်ကြရပါသည် ။ တချို့မှာ ထမင်းတောင်း ထည့်၍ ယူသွားကြသည် ။ နံနက် လင်းစတွင် ကမ်းခြေမှ ခွာပြီး ပယ်လယ်သို့ ခရီးနှင့်ကြရသည် ။ ပုံမှန်အနေအထားဆိုလျှင် ရေတက် တစ်ကြိမ်၊ ရေကျနှစ်ကြိမ် ပိုက်မျှောကြရ၏။ ညနေ ရေစစ်ချိန် ရမ်းပေါက်လေ (နွေရာသီ၊ မွန်းလွဲ ပိုင်းများ တွင် ပင်လယ်ဘက်မှ တိုက်သောလေ) တက်လာလျှင် တစ်နေ့တာ ပိုက်ချခြင်းလုပ်ငန်းကို ရုပ်သိမ်းပြီး ရွက်နှစ်ဖုံကို အကုန်ဖွင့်ကာ ရွာပြန်လေ့ရှိသည် ။ ပိုက်သမားများ အိမ်ပြန်ချိန်ဆိုလျှင် ပင်လယ်ပြင် တစ်ခုလုံး၌ ပိုက်ရွက်လှေများသည် ပေါက်ပေါက်များ ဖြန့်ကျဲထားသကဲ့သို့ ကြည့်၍ အလွန်ကောင်းသည် ။ သဘာဝ၏ ရင်ခွင်ထဲ၌ ပွေးပွေးလှုပ်ကာ ရှုမငြီးစရာ။

ရေတိုင်ချိန် ရေစစ်ချိန်များ တွင် ပိုက်သမားများ ပိုက်ဖော်ကြသည် ။ ပိုက်ဖော်ရာတွင် ဦးစီးနှင့် အလယ်လူက ပိုက်ကိုဆွဲတင်ကြရသည် ။ အလယ်လူမှာ ခွန်အားဗလကောင်းပြီး ပိုက်ချ၊ ပိုက်ဖော် ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်ရသည် ။ ဦးစီးမှာ ပိုက်ရေချစဉ် ခတ်တက်ခတ်ပြီး လှေကို ရွေ့လျားစေခြင်းဖြင့် ပိုက်တန်းကို စန့်အောင် ဆောင်ရွက်ပေးရသည် ။ နာယာ (ရေအနေအထား၊ ငါးအနေအထားကို ခန့်မှန်း တတ်သော ပဲ့ကိုင်ခေါင်းဆောင်)က ပိုက်လမ်းကြောင်းကို ဖြောင့်အောင် ပဲ့ကိုင်ပေးရသည် ။

လှေဦးစီး လှဝေနှင့် အလယ်လူ ညွန့်မောင်တို့ သည် မျှော်လင့်ချက်အပြည့်နှင့် ပိုက်ကို ဆွဲတင်ကြ၏။ ပိုက်သမားများ သည် ဆွဲရင်း ဆွဲရင်း ရေထဲမှ ငါးပေါ်လာရေးကိုသာ အာရုံစူးစိုက် နေကြသည် ။ ပိုက်ဆွဲရင်း ရေအောက်မှ ငါးကို မျှော်လင့်ရသော အရသာမှာ ဘယ်အရာနှင့်မှ နှိုင်းစာ၍ မရနိုင်ပေ။ အသက်ရှူရန်ကိုပင် မေ့သွားတတ်သော မျှော်လင့်ချက် ရင်ခုန်ရပ်ဝန်းတစ်ခုဟု ဆိုရပေ မည်။

"ဟိုမှာ . . .ဟိုမှာ . . .ငါးပါ လာပြီ၊ ငါးပါ လာပြီ"

ရေပေါ်သို့ မရောက်မီကပင် ငါးကို လှမ်းမြင်နေကြရာ လှဝေက အားရပါးရ အော်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည် ။ ငါးများ ပိုက်တွင် ငြိလာပါက ရေအောက် ခြောက်ပေလောက်ကပင် လှမ်းမြင်ရသည် ။ ရေ အရောင်နှင့် ငါးအရောင်တို့ ပေါင်းစည်းလိုက်သောအခါ ရွှေရောင်အဆင်းကဲ့သို့ ဖြစ်တည်သွားပြီး ရေထဲတွင် ကြည့်၍ အလွန်ကောင်းသည် ။

"ငါး အသေလား၊ အရှင်လားဟေ့"

နာယာ ဦးအေးတင်က လှမ်းမေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။

"ငါးကတော့ အရှင်ပဲ"

"အရှင်ဆိုရင် ရေနောက်တော့ ပါမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ ရေဦးပဲပါလိမ့်မယ် ။ အထက်ဘက် ဆက်တက် လို့ မဖြစ်ဘူး၊ ဒီနေရာကပဲ ရေဦးပြန်လိုက်ရမယ်"

နာယာဦးအေးတင်က အနေအထားကို တွက်ဆပြီး ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။ အကယ်၍ အတိုင် ရေတွင် ငါးအသေငြိပါလာသည် ဆိုလျှင် ရေတက်စကပင် ကျနေသော ငါးဖြစ်၍ ရုန်းရင်းကန်ရင်း သေသွားခြင်းဖြစ်သည် ။ ရေတက်စကပင် တက်လာသော ငါးအုပ်ဖြစ်၍ မြစ်ညာပိုင်း အဝေး နေရာများ သို့ ရောက်သွားနိုင်သည် ။ ရေကျဖြင့် ပြန်အဆင်းတွင် လည်း ခရီးဝေးမှ ဆင်းလာကြရ မည်ဖြစ်၍ ရေစစ်ချိန် နီးမှ ပိုက်ခွင်သို့ ကျရောက်လာနိုင်စရာ အခြေအနေရှိသည် ။ ဤသို့ဆိုလျှင် ရေနောက် (ရေစစ်ချိန်နီး အချိန်) ပိုက်ချလေ့ရှိသည် ။

အတိုင်ရေအချို့တွင် ငါးအရှင် ပါလာပါက ရေမတိုင်မီကလေးတွင် ငြိခြင်းဖြစ်၍ ငါးအုပ်သည် ခပ်ဝေးဝေးသို့ မရောက်နိုင်။ ချက်ချင်းပင် ရေကျနဲ့ ပြန်ဆင်းရမည်ဖြစ်ပေရာ ပိုက်သမားများ အနေဖြင့်လည်း ရေဦး၊ ရေပြန်ကျစအချိန်တွင် လိုက်၍ ပိုက်ပြန်ချရသည် ။

"ရေဦးမိဖို့ လိုတယ်၊ မြန်မြန်လုပ်ကြဟေ့။ ဒီနေရာသိဥတုလည်း တစ်မျိုးပဲ။ ရမ်းပေါက် တောင် တက်ပါ့မလား၊ ရာဟု လေစရှိတယ်"

နာယာဦးအေးတင်က အားမရဟန်ဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။ လှဝေတို့ တစ်တွေသည် အကောင်းဆုံးအနေအထားဖြစ်အောင် တာဝန်ကိုယ်စီယူကာ ရုန်းကန်လိုက်ကြ၏။ သိပ်မကြာခင်ပင် ပိုက်ချိန် ကောင်းကောင်း ရွေးပြီး၊ ရေဦးဖြင့် ပိုက်မျောလိုက်ကြသည် ။ ရေအနေအထား၊ ပိုက်အနေ အထား စိတ်ကြိုက်တွေ့သဖြင့် လှဝေတို့ ကျေနပ်နေကြ၏။ မကြာပါချေ။

"ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး...ဝိုး"

လှဝေတို့ မှာ အသံလာရာဘက်သို့ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်

။

"ဝိုး...ဖုန်း"

"ဟာ...ဒုက္ခပဲ ရာဟု လေကြမ်းပဲဟေ့"

နာယာဦးအေးတင် စကားမဆုံးခင်ပင် ပင်လယ်ပြင်တစ်ခုလုံး ပွက်လောညံ့ခဲ့လေပြီ။ ပိုက်သမား များအားလုံး တဒင်္ဂအတွင်း အန္တရာယ်စက်ကွင်းအတွင်းသို့ သက်ဆင်းခဲ့ကြရလေပြီ ကော။ ပိုက်သားများ သည် လှိုင်းလေများကြားမှ ပိုက်ကို ဖြစ်သလို ဆွဲတင်နေကြရတော့သည် ။ လှိုင်း လုံးကြီးများကား ကြိုတင်စည်းဝါးကိုက်ထားသည့်အလား ပိုက်လှေများကို မြှောက်တင်လိုက်၊ ပစ်ချ လိုက်ဖြင့် မင်းမူလျက် ရှိနေကြချေ၏။

"ဟေ့. . .ညွန့်မောင် ပိုက်ကို အကုန်ဆွဲတင်လို့ မရတော့ဘူးဟေ့။ ရသလောက်ဆွဲပြီး ဓားနဲ့ ဖြတ်ချလိုက်။ လှဝေ ရွက်ကို တစ်ဝက်ဖွင့်ပြီး ဖော့ကြိုးနဲ့ ဖောက်ချည်လိုက်။ ပြီးတာနဲ့ ထူ ရွက်တစ်ဖုံပဲ ဖွင့်"

အခြေအနေကား လုံးဝမဟန်။ ပိုက်သမားတို့ ၏ ရင်၌ စိုးရိမ်စိတ်တို့ ပြည့်ကျပ်နေကြသည် ။ အတွေ့အကြုံနည်းသော လှဝေမှာ ပိုဆိုးသည် ။ အိမ်ထောင်ရေးခရီးသည် အဖြစ် လျှောက်လှမ်းရ သည် ဆို ကတည်းက ခပ်ကြမ်းကြမ်း စခန်းသွားနေရသော လှဝေအဖို့ အရာရာသည် မချောမွေ့ခဲ့။ သို့သော် လူငယ်အားမာန်ကတော့ အပြည့်။ လှဝေသည် ရင်ခုန်မောဟိုက်စွာဖြင့် နောက်သို့ ခဏခဏ လှည့်ကြည့် နေမိသည် ။ လှိုင်းလုံးကြီးများမှာ ရုပ်ပုံထဲမှ နဂါးကြီးများ အမောက်ထောင်ထားသလို မိမိတို့ လှေပေါ်သို့ အပေါ်စီးမှ ဖြန့်မိုးကာ မာန်ဖီနေသည့်အလား မြင်နေရ

၏။ တစ်ချိန်မြောက်ပြီး ပစ်ချလိုက်တိုင်း လှေမှာ ဗိုင်းခနဲ ကြွေဆင်းသွားသည် ။ လှမိုးမှာ ရင်တစ်ခုလုံး ဟာသွားခဲ့ရသည် ။

"ဟေ့ကောင် လှဝေ၊ နောက်လှည့် မကြည့်နဲ့ လေကွာ။ ရှေ့ကိုကြည့် ရွက်တိုင်ကို မြဲမြဲဆွဲထား။ ရွက်တိုင် ကျိုးသွားရင် မလွယ်ဘူး။ ညွန့်မောင် ထမင်းထည့်လာတဲ့ တောင်းကလေးနဲ့ ရေပက်ထား။ ဘာမှ မကြောက်ကြနဲ့ ။ လှိုင်းကြီးလှေအောက်ပဲ။ ရောက်ချင်ရာရောက် လေသင့်ရာလွှင့်ရမှာ ပဲ"

နာယာဦးအေးတင်သည် လက်အောက်ငယ်သားများအား အားပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည် ။ သို့သော် ဦးအေးတင်၏ ရင်ခုန်နှုန်းသည် လည်း အဆင့်မြင့်ဆုံးသို့ ရောက်ရှိနေပေ၏။

"ဟုတ်ကဲ့ ဦးလေး၊ ကမ်းကိုရောက်အောင်သာ လုပ်ပေးပါ"

လှဝေသည် မျက်စိကိုစုံမှတ်ကာ ရွက်တိုင်ကို မိမိရရ ဆွဲထား၏။ တံတွေးကိုမျိုချ၍ ပင် မရတော့ချေ။ နေကလည်း အမှောင်ဘက်သန်းလာချေပြီ။ မိုးရိပ်များ လွှမ်းခြုံထားမှုကြောင့် ပိုမိုဆိုးဝါးသည် ။ လှဝေ၏ စိတ်ချောက်ချားမှုမှာ ကား အထွတ်အထိပ်သို့ ရောက်ရှိနေပေပြီ။ အဖေ၏ အဖြစ်အပျက်၊ အမေ၏ ပုံရိပ်လွှာ၊ ချစ်ဇနီး ငွေနှင်းမှုန့်၏ သံယောဇဉ်နွယ်သော လှုပ်ရှားမှုများ သည် လည်း အာရုံဝန်းကျင်သို့ ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ဝင်ရောက်လာသည် ။ ရေပက်နေရသူ ညွန့်မောင်မှာ လည်း ရပ်တန့်ရသည် ဟူ၍ မရှိ။ နာယာဦးအေးတင်မှာ လည်း နံလိမ်ပါအောင် ကန့်ကျိတ်ပေးထားရပေရာ လက်ဖျံကြောကြီးများ အပြိုင်း ပြိုင်းထကာ တဆတ်ဆတ် လှုပ်ခါနေပေ၏။

"ဦးလေး ဟိုမှာ ကမ်းခြေထင်တယ်၊ ထိုးကပ်ပေးလိုက်ပါလား"

လှဝေမှာ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် လှမ်းအော်လိုက်သည် ။

"ဒီမှာ ကပ်လို့ မရဘူးဟေ့ ကျောက်ဆောင်၊ ကျောက်ချွန်တွေချည်းပဲ
။ ကပ်လိုက်တာနဲ့ လှိုင်းထုရိုက်ပြီး လှေကွဲသွားလိမ့်မယ်။ တို့ လည်း အ
ကုန်သေကုန်လိမ့်မယ်"

နာယာဦးအေးတင်၏ ပြန်ပြောလိုက်သော စကားကြောင့် လှေမှာ
ပို၍ အားငယ်သွား ရပြန်လေ၏။ ပသျှူးပိုက်လှေကတော့ လှိုင်းလုံးကြီး
များကို ခုခံရင်း တရှဲရှဲ အသံပေးပြီး ပြေးနေ၏။

(၈)

နောက်တစ်နေ့ နံနက်ခင်းသည် ကား သာယာလှပလျက် ရှိချေ၏။ မု
န့်တိုင်းငြိမ် ပင်လယ်ပြင် ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ပါရဲ့ ။ သဲဖြူကုန်းရွာ၏ သဲ
သောင်ပြင်ထက်တွင် လူအုပ်မှာ ဖွေးဖွေးလှုပ်လှုပ် ရှိနေကြ၏။ ငါ့လင်၊
ငါ့မောင်၊ ငါ့သား၊ ငါ့တူ စသည် ဖြင့် လေပြင်းဒဏ်မှ လွတ်ကင်းကြပါမ
လားဟု စိုးရိမ်စိတ် အပြည့်ဖြင့် မျှော်လင့်နေကြပေသည် ။ မျက်နှာပြင်
အသီးသီးတွင် ကား ရွှင်လန်းမှု ပြယုဂ်များ အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့
ရ။ ပသျှူးပိုက်လှေအချို့မှာ မလှမ်းချင် လှမ်းချင်ဖြင့် တဖြည်း ဖြည်း ရွေ့
လျားသွား လာနေကြသည် ကို မှိုင်းမှိုင်းပျပျ မြင်နေကြရသည် ။ သော
င်ပြင်မှ မိသားစုများ က ပုထုဇဉ်တို့ ပီပီ သံယောဇဉ်တရား
တွန်းအားကြောင့် သူ့လှေများ လား၊ ငါ့လှေများ လားဟု နှလုံး တုန်တုန်၊
ရင်ခုန်ခုန်ဖြင့် အားစိုက် စောင့်မျှော်နေကြရပေသည် ။ ဆိပ်ကမ်းသို့ လှေ

တစ်စီးစီ ဝင်လာ တိုင်း ပုရွက်အုံကို တုတ်ဖြင့် ထိုးလိုက်သည့်နှယ် ရေစပ်သို့ အပြုလိုက် ပြေးဆင်းသွားကြသည်။ ဘယ်သူတို့ ပဲ၊ ဘယ်ဝါတို့ ပဲ စသည် ဖြင့် ဆူညံသွားကြ၏။ ရှေ့တန်းပြန် စစ်သည် များ ၏ ဇနီးမယား သားသမီးများ နှယ် သေကံမရောက် သက်မပျောက်ဘဲ ပြန်တွေ့ကြလျှင် ဝမ်းသာကြရသည် မှာ ပြောဖွယ်ရာပင်မရှိတော့ပြီ။ လက်ကို ဆွဲသူဆွဲ၊ ပြေးဖက်သူဖက် စသည် ဖြင့် ဝမ်းသာဆုံစည်းမှု သွင်ပြင်များ ဖြင့် မှတ်တိုင်ထူကြသည်။ ။ သေရေးရှင်ရေး ပေကိုး။ ရောက်လာသော ပိုက်သမားများကို မရောက်သေးသော ပိုက်သမားမိသားစုများက မေးမြန်းစုံစမ်းကြသည် မှာ ထောင်သားများ နှင့် ထောင်ဝင်စာတွေ့သူများ ပမာ ဆူညံလျက်ရှိကြချေ၏။

သတင်းလုံးဝမရဘဲ ပျောက်နေသော လှေသုံးစီးထဲတွင် လှေဝေတို့ လှေလည်း ပါ၏။ ငွေနှင်းမှုန် အဖို့ ရွှေရင်မီးတောက်ရပါပြီ။ ပင်လယ်ပြင်ကို မျှော်ကြည့်ရလွန်းလို့ မျက်လုံးများ ပင် ပြာဝေနေပါပြီ။ ငွေနှင်းမှုန်မှာ တစ်ရွာသူဖြစ်၍ လည်း ရွာသူရွာသားများက ပိုသနားကြသည်။ နှစ်သိမ့်အားပေး ကြသည်။ ။ လူတွေ အားပေးမှ ပင် ငွေနှင်းမှုန် ပို၍ ဝမ်းနည်းလာခဲ့သည်။ ။ ငွေနှင်းမှုန်မှာ ကား အစာရေစာပင် မစား၊ တစ်မိုး သောက်၍ တစ်နေဝင်ခဲ့ပြန်ပြီ။ ပတ်ဝန်းကျင် တစ်ခုလုံး အမှောင်ထုက စိုးမိုးလာခဲ့သည်။ ။ ငွေနှင်းမှုန် အိမ်ပြန်ပြီး အိပ်ရာထဲ လှဲချလိုက်သည်။ ။

မိမိအပေါ် ကောင်းလွန်းသော လှေဝေ၊ ဘဝကို အရှုံးပေးလိုစိတ်မရှိဘဲ ရုန်းကန်ခဲ့သော လှေဝေ၊ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားမှု လောကရင်ခွင်ထဲမှ လှေဝေ တစ်ယောက် ဘယ်လိုများ စီးမျောမှုများ နှင့် ထင်ဟပ် နေပါလိမ့်။ စိတ်စေရာ ဝေဒနာအက်ကြောင်း၏ ထိရမှုကြောင့် သောကအပူမျက်ရည်ကြည်များက ပါးပြင်မို့မို့ပေါ်တွင် နေရာယူလာကြသည်။ ။

"နှင်းမှုန့်...၊ ဟေ့...နှင်းမှုန့်...၊ လှဝေတို့ ရောက်နေကြပြီဟေ့"

အတွေးရေယာဉ်ကြောတွင် မည်မျှကြာအောင် နစ်မျောနေသည် မသိ။ ကျော်သာမောင်၏ အမောတကော ခေါ်သံကြောင့် အိပ်ရာထဲမှ ဗြုန်းခနဲထပြီး လှေဆိပ်သို့ အပြေးလှမ်းလာခဲ့သည်။ ဘဝတူ ပိုက်သမား မိသားစုများ လည်း ရောက်ရှိနေကြသည်။ ငွေနှင်းမှုန့်သည် ပိုက်လှေဆီသို့ ပြေးဆင်းလိုက်၏။ ကမ်းခြေသို့ ပြေးဝင်လာသည့် ဂယက်လှိုင်းက လေးများက ငွေနှင်းမှုန့်ကို တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ဆီးရိုက်လိုက်ကြသည်။ ငွေနှင်းမှုန့်၏ ကိုယ်တစ်ပိုင်းမှာ လည်း ရွဲရွဲစိုသွား တော့၏။ အသားရေစိုတာလောက် ငွေနှင်းမှုန့် ဘယ်မှုလိမ့်မတုံး၊ လှေဆီသို့သာ အာရုံရောက်နေသည်။

"ဟင်...၊ ဘယ်မှာ လဲဟင် ကိုဝေ ဘယ်မှာ လဲ"

ပိုက်လှေဆီသို့ ကြည့်လိုက်ရာ ဦးအေးတင်နှင့် ညွန့်မောင်ကိုသာ တွေ့ရပြီး လှဝေကိုကား မတွေ့မိ။ မှောင်ရီပျိုးချိန်မို့ မမြင်တာလားဟု တွေးပြီး လှေတစ်စီးလုံးကို ဟိုဟိုသည် သည် လျှောက်ကြည့်သည်။ မတွေ့။ ငွေနှင်းမှုန့်အဖို့ တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်ရလေပြီထင်။

"ဦးလေးတင်၊ ကိုဝေ ဘယ်မှာ လဲ...ဟင်"

ဦးအေးတင် ပစ္စည်းများကို သိမ်းနေရာမှ ပိုက်ပုံနောက်နားသို့ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ ငွေနှင်းမှုန့် လှေကို ကိုင်ရင်းနဲ့ ပင်လယ်ရေပြင်ထဲသို့ ရင်လောက်ထိ ဆင်းပြီး လှေနောက်နားသို့ ကြည့်လိုက်သည်။ ပိုက်ပုံနောက်ဘက် ကပ်စင်ပေါ်တွင် ခွေခွေလေး လှဲအိပ်နေသော လှဝေကို ငွေနှင်းမှုန့် တွေ့လိုက်ရပြီ။

"ကိုဝေ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ လုပ်ကြပါဦး ဦးလေးတင်၊ ကိုဝေ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဟင်၊ ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေ ကိုဝေရယ် အမလေး...ဟီး...ဟီး"

ငွေနှင်းမှုန်သည် တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် အော်ခေါ်ရင်း အားရပါးရ ငိုချလိုက်တော့သည်။ ။

"လာတုန်းကတော့ ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ။ ဒီဆိပ်ကမ်းရောက်မှ ပဲအရပ်ကြီးပြတ် ဖြစ်သွားတာပါ။ အစာမစားရတာရယ်၊ ပင်ပန်းလွန်းတာရယ်နဲ့ အားလျော့ပြီး သတိလစ်သွားတာပါ။"

ငွေနှင်းမှုန်၏ ငိုသံကြောင့် ပိုက်သမားများ လှေဆီသို့ စုပြုံဆင်းလာသည်။ ။ လှဝေအား အသာ အယာပွေ့ပြီး တင်ဆောင်သွားကြသည်။ ။

တစ်စိတ်လက်၊ တစ်ဝမ်းညီ၊ ဘဝတူတွေဆိုတော့လည်း ခုလို တစ်ဦးအရေး တစ်ဦးက ဖေးဖေး မမ အကူအညီပေးတတ်ကြသည် က ကျေးလက်စရိုက်၏ နှစ်သက်စရာ မြင်ကွင်းကလေး များ ပင် မဟုတ်ပါလော။

(၉)

"နှင်းမှုန်. . .အစ်ကို သတိလစ်သွားတုန်းက အတော်စိုးရိမ်သွားလားဟင်"

"စိုးရိမ်တဲ့ အဆင့်လောက်ဆို ဘာအရေးလဲ၊ ဒီက ရင်တွေ အသည်းတွေ ပြုတ်ထွက်ကုန်ပြီ လား ကိုဝေရယ်"

ငွေနှုန်းမှုန်သည် လှဝေ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ ခေါင်းထိုးဝင်လိုက်၏။

"အစ်ကိုတော့ ဒီလောက်ထိ အသက်နဲ့ ရင်းပြီး လုပ်ရတဲ့ အလုပ်ကို

မလုပ်တော့ဘူးကွာ။ ဆင်းရဲရင်လည်း တခြားအလုပ်ပဲ လုပ်စားတော့မယ်။ အဖေနဲ့ အမေလည်း ဒီပင်လယ်ပြင်ကြီးထဲမှာ ပဲ ဘဝနိဂုံး ချုပ်ခဲ့ကြတာလေ"

လှဝေသည် ငွေနှင်းမှုန်၏ နဖူးဆံစများကို ပွတ်သပ်ရင်း လွမ်းလွမ်းဆွေးဆွေး ပြောလိုက်မိသည်။ ။

"ဒါတွေထားပါတော့ ကိုဝေရယ်။ အတိတ်ပြန်တွေးရင် စိတ်နှမ်းတယ်။ ရှေ့ဆက်ရမယ့် ခရီး အတွက်ကိုပဲ စဉ်းစားရအောင်လားနော် ကိုဝေ"

လှဝေသည် လန်းဆန်းသော အပြုံးတစ်ပွင့်ကို လှစ်ပြရင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ ။ ငွေနှင်း မှုန်သည် လှဝေ၏ ရင်ခွင်ကိုမှီရင်း အနားသို့ကပ်ကာ အပြောချင်ဆုံး စကားတစ်ခုကို တိုးတိုးလေး ဖွဲ့သီလိုက်ပြန်၏။

"ဟေ့ . . .ဟုတ်လား၊ ဒီလိုဆို နှင်းမှုန် မင်းတော်တာပေါ့။ ကိုယ် အလုပ်ကောင်းကောင်း လုပ်ရတော့မှာ ပေါ့နော်။ နှင်းမှုန်ကို ဆုချပေးလိုက်မယ်၊ ရော့ . . ."

လှဝေသည် ပစ္စက္ခအလွမ်းကြားက ချိုအေးတဲ့ အနမ်းပန်းလေး တစ်ပွင့်ကို ယုယုယယ ပန်ဆင်ပေးမိပြီပေါ့။

"ကိုဝေနော် . . .၊ တော်တော်ကဲ၊ နှင်းမှုန် ရှက်တယ်"

ငွေနှင်းမှုန်က ချစ်မျက်စောင်းလေးထိုးလိုက်သည်။ ။

"ကဲ . . .ကဲ . . .၊ လာ ဦးလေးတင်ဆီ သွားကြရအောင်"

"ဘာလို့ သွားမှာ လဲ ကိုဝေ၊ ပိုက်မလိုက်တော့ဘူးဆို"

"မလိုက်လို့ မရတော့ဘူးလေ၊ တို့ ရဲ့ အချစ်အိမ်ကလေးထဲကို ချိုမှိုင်

မိုင်ကဖို့ လူသစ်ကလေး တစ်ယောက် ရောက်လာတော့မယ် မဟုတ်လား။ နောက်ပြီး အစ်ကို တစ်ခုပြောမယ်။ နှင်းမှုန်နဲ့ ကိုဝေက စနေနဲ့ ဗုဒ္ဓဟူးဆိုတော့ အိမ်ထောင်ဘက် နေနံသင့်တယ်လေ။ ကြီးပွားမယ်တဲ့ ကွ။ စနေ၊ ဗုဒ္ဓဟူး ရူးရင်တောင် မဆင်းရဲဘူးတဲ့ ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်ကလေး ဒီစနေ သမီးလေးကို ဟောသလို...ဟောသလို..."

"ဟွန်း...၊ ဒါမျိုးဆို သူသိပ်တတ်တယ်"

ငွေနှင်းမှုန်သည် လှဝေ၏ ရင်ခွင်ထဲသို့ အလိုက်သင့် ခိုဝင်ရင်း စံပယ်ဖူးအပြုံးလေးဖြင့် ကမ်းလင့်လို့ ကြိုနေလေရဲ့ ။ သူတို့ နှစ်ဦးအတွက် တော့ အရာရာသည် အင်အားပဲပေါ့။ သည် တော့ အနမ်းပွင့်ကလေးများ ဆက်ကာ ဆက်ကာ ကြဲမိပြန်ရော။

လှဝေနှင့် နှင်းမှုန်တို့ ၏ ရင်မောသံလွင်လွင်ကလေးများမှာ စမ်းကျရေစီးသံနယ်၊ သာယာငြိမ့် ညောင်းလွန်းလှလေတကား။

ကျွန်းစဉ်မြေ စောခက်
၁၉၉၉ ခုနှစ်၊ အောက်တိုဘာလ
အမှတ်(၁)၊ ရတနာမြေပုံမဂ္ဂဇင်း

ସଂସ୍କୃତି

မြန်မာနိုင်ငံတော်

မြစ်ကြီးငါးသွယ် မြစ်ငယ်ငါးရာတို့ ၏ မဟာသမုဒ္ဒရာ

မြစ်ကြီးငါးသွယ် မြစ်ငယ်ငါးရာတို့ သည် မဟာသမုဒ္ဒရာထဲသို့ စီးဝင်
ကြကုန်၏။ အချို့သော မြစ်တို့ သည် ရေချိုးစီးကုန်၏။ အချို့သော မြစ်
တို့ သည် ရေငန်စီးကုန်၏။ အချို့သော မြစ်တို့ သည် ရွံ့သဲ အနည်အနှစ်
တို့ ဖြင့် စီးကုန်၏။

သင် မြစ်ရေယာဉ်သည် ရေကြည်စိမ်းလဲ့ ရေချိုးစီးသောမြစ်ပါစေ . . ။

(၁)

"အီး အဟီး ဟီး ဟီး ဟီး"

"ဟာ နန္ဒ ခေါင်းကွဲသွားပြီ၊ နန္ဒခေါင်းကွဲသွားပြီ"

"ဒီကောင် . . ဒီကောင်၊ စန်းဝင်း တွန်းလိုက်တာ စန်းဝင်း တွန်းလိုက်
တာ"

"ဟင် . . ဟာ"

GRADE-2(B) မှ အသံများ သည် အတန်းပိုင်ဆရာမ ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူ
နားထဲသို့ အထွေး လိုက် ဝင်လာကြသည် ။ ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူ ရင်ထိတ်
သွား၏။ စာသင်ခန်းထဲသို့ ခက်သွက်သွက်ပဲ လှမ်းဝင်လိုက်သည် ။

"အဟီး...ဟီး...ဟီး...ဟီး"

ပွက်လောညံနေသော အသံများ တိတ်သွားသော်လည်း မောင်နန္ဒ
ကျော်၏ ရှိုက်သံမှာ ဆက်လက် ထွက်ပေါ်နေသည်။ ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူ
လှမ်းကြည့်လိုက်ရာ မောင်နန္ဒကျော်၏ နဖူးပြင် တွင် သွေးကလေး စို့ပြီး
နီရဲနေသည်။

"ဟင် သားလေး နဖူးမှာ သွေးတွေနဲ့ ပါလား၊ ကဲ လာ...လာ...လာ
"

ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူသည် နန္ဒ၏ လက်ကလေးကို အသာအယာ
ဆွဲယူပြီး နားနေခန်းသို့ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဆေးသေတ္တာထဲက အရက်ပြန်
နှင့် ဝမ်းစကို ထုတ်ယူပြီး ညင်ညင်သာသာလေး တို့ လိမ်းပေးလိုက်၏။

"အဟီး...ဟီး...ဟီး...နာတယ် ဆရာမ နာတယ်"

ကလေးမှာ အရက်ပြန်ကြောင့် စပ်ရှိန်းရှိန်း ခံစားသွားရပြီး စွတ်
အော်လိုက်၏။

"သားလေး ဒဏ်ရာက သေးသေးလေးပါ၊ တော်ကြာ
ကောင်းသွားမှာ ပါနော်"

"ဟိုကောင် စန်းဝင် လုပ်လိုက်တာ ဆရာမ ဒီကောင့်ကို ရိုက်ပါ"

"အေး အေး အေး ဆရာမ ခေါ်စစ်မယ်နော် သားလေး၊ ကဲ လာ စာသ
င်ခန်းထဲပြန်ရအောင်"

"မောင်စန်းဝင်း ဆရာမ အနားလာပါ"

စာသင်ခန်းထဲသို့ အရောက်တွင် ဆရာမ မောင်စန်းဝင်းကို ခေါ်လို
က်၏။ မောင်စန်းဝင်း မျက်နှာ ကလေး ငိုမဲ့မဲ့နှင့် ဆရာမအနီးသို့ လျှော

ကံလာ၏။

"ကဲ မောင်စန်းဝင်း နန္ဒကို ဘာလို့ ခုလို သွေးပေါက်ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်ရတာလဲ ဟင်"

"သား မတ်တတ်ရပ်နေတာ နန္ဒက နောက်ကနေ တွန်းလိုက်တယ် ဆရာမ"

"ဟုတ်လား နန္ဒ သား သူ့ကို တွန်းလိုက်တယ်ဆို"

နန္ဒကျော် ဘာမျှပြန်မပြော။ ဂူကြီးရပ်နေ၏။

"ဆရာမ နန္ဒက စတွန်းလိုက်တာပါ။ ဒီမှာ စန်းဝင်း နဖူးမှာ ဘုကြီး တောင် ထွက်သွားတယ်"

မစံပယ် ဝင်ပြောလိုက်မှ ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူ မောင်စန်းဝင်းကို သတိ ထားကြည့်လိုက်မိ၏။ နဖူးပေါ်တွင် အသားထုကြီး ရောင်တက်နေသည် ။

"ဟုတ်သားပဲ သားရယ်"

"သူတွန်းလိုက်လို့ သား နာတာနဲ့ ပြန်တွန်းလိုက်တာပါ။ အဲဒါ နံရံနဲ့ ဆောင့်ပြီး နန္ဒနဖူး ပြသွားတာပါ"

"ဟုတ်ပြီ၊ ဟုတ်ပြီ ဆရာမ နားလည်ပါပြီ။ ကဲ ခုကိစ္စမှာ မောင်စန်းဝင်းက နန္ဒကို သွေးပေါက် အောင်ထိ လုပ်တဲ့ လူဆိုတော့ အပြစ်ပိုရှိတာ ပေါ့နော်၊ ဒါကြောင့် မောင်စန်းဝင်းကို အပြစ်ပေးမယ် ကဲလာ လက်ဝါးဖြန့်"

ဆရာမ ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူသည် သစ်သားပေတံလေးဖြင့် မောင်စန်းဝင်း လက်ဝါးပြင်လေးကို သုံးချက်ရိုက်လိုက်၏။ ရိုက်အပြီးတွင် ဆရာမ

ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူ သက်ပြင်းမောတစ်ချက်ကို ချလိုက်မိသည်။ ။

(၃)

"ဆရာကြီး ကြားပြီးပြီလား ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူအခန်းမှာ ကလေးချင်း ရန်ဖြစ်ကြလို့ ခေါင်းကွဲ ထိပ်ပေါက် ဖြစ်ကုန်ကြပြီ"

ဆရာကြီးဦးလွမ်းဝေ စာရေးနေရာမှ ဒေါ်သိင်္ဂီအောင်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီး စာကို ဆက်ရေးမြဲရေးနေသည်။ ။ ဆရာကြီး၏ အပြုအမူကြောင့် ဒေါ်သိင်္ဂီအောင် နှလုံးအိမ်တွင် ဒေါသရောင် ကလေး ယှက်သန်းသွားသည်။ ။

"ဆရာကြီး အဲဒါ ဘာစာတွေ ရေးနေတာလဲ"

"ဒီလိုလေ ဆရာမ ကျောင်းတွေမှာ လုံခြုံရေးအတွက် အစီအစဉ်လေးတွေ လုပ်ထားကြဖို့ ဌာနက လမ်းညွှန်ထားပါတယ်။ ဒါကြောင့် တို့ကျောင်းအတွက် လုံခြုံရေး စီမံချက်ရေးနေတာလေ"

"အဲဒါ အသာထားစမ်းပါ ဆရာကြီးရယ်၊ ဟိုမှာ ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူ အခန်းကိစ္စ သွားရှင်း ပေးပါဦး"

ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူ နားလည်လိုက်ပါပြီ။ ရုံးခန်းတွင်းသို့ မဝင်တော့ဘဲ မိမိအခန်းဘက်သို့ ခပ်သွက်သွက် ပြန်လှည့်လာခဲ့၏။

"ဒီမ့၂၁ ဒေါ်သိင်္ဂီအောင် ဆရာကြီးပြောပြမယ် ဆရာကြီးဟာ

ရုံးခန်းမှာ အလုပ်လုပ်နေပေမဲ့ ဆရာကြီးရဲ့ နား ဆရာကြီးရဲ့ မျက်စိတွေ ဟာ ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံး ဖြန့်ကြက်နေတယ်။ ခုကိစ္စလည်း ဆရာကြီး သိပြီးပါပြီ၊ ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူက ခုကိစ္စလောက်ကို ဆရာကြီးမလိုဘဲ ဖြေ ရှင်းနိုင်ပါတယ်"

ဆရာကြီးကို ဒေါ်သိင်္ဂီအောင် အကြည့်စူးစူးတစ်ချက် ကြည့်၏။

"ဟို ဆရာကြီး လက်ထက်တုန်းက ကိုယ့်ဆရာနဲ့ ကိုယ့်တပည့် တော က်လျှောက်သွား တဲ့ စနစ်ကို ခု ဆရာကြီး လက်ထက်ကျမှ ဆရာမတွေ ကို ဟိုအတန်းရွှေ့ ဒီအတန်းပြောင်းနဲ့ ရောမွေ့လိုက်တာဟာ သိပ်မှား တာပဲ"

ဒါကတော့ ဆရာမရယ် ဟိုဆရာကြီးလုပ်ခဲ့တဲ့ လုပ်ရပ်ဆိုတာလည်း သူ့အတွေးအခေါ် သူ့ခံယူ ချက်နဲ့ မှန်နေမှာ ပဲ ဒါ ပေမဲ့ ခု ဆရာကြီးလုပ်တဲ့ အလုပ်ကလည်း လုပ်သင့်တဲ့ လုပ်ရပ်တစ်ခုလို့ ခံယူပြီး လုပ်လိုက်တာပါပဲ၊ ကိုယ့်အတွေးအခေါ်လေးနဲ့ ကိုယ်ပေါ့နော်"

"အဆိုးဆုံးကတော့ ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်မ သူငယ်တန်းမှာ ကိုင်ခဲ့တဲ့ ကလေးတွေကို ပထမ တန်းကျတော့ ပေးမကိုင်ရတော့ဘဲ အသစ်ရောက်လာတဲ့ ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူကို ပေးကိုင်ခိုင်းလိုက်တာ အရမ်းအရပ်ဆိုး တာပဲ ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူက မရယ်မပြီးနဲ့ မိဘတွေက သဘောမကျကြ ဘူးလေ"

"ဆရာမ ကိုယ့်လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်ချင်း အဲဒီစကားမျိုး မပြောပါနဲ့ လေ ဆရာမဆိုတာ ဆရာမ အလုပ်ကိုပဲ လုပ်ဖို့ လိုတာပါ၊ အကြောင်းမ ရှိ အကြောင်းရှာပြီး မိဘတွေကို ရယ်ပြ ပြီးပြနေဖို့ မလိုပါ ဘူး"

ဆရာကြီး၏ စကားကြောင့် ဒေါ်သိင်္ဂီအောင်၏ မကျေနပ်မှု ဂယက် လှိုင်းသည် အရှိန်မြင့် တက်သွားသယောင်ရှိ၏။

"ခု ဆရာကြီး ဆရာတွေရဲ့ အနေအထားနဲ့ အရည်အချင်းတွေကို လေ့လာပြီး အတန်းခွဲဝေပေးထားတာပါ။ အတော်ဆုံး ဆရာမကို သူငယ်တန်း ပေးထားပါတယ်။ သူငယ်တန်းဆရာမဟာ ပညာသင်ကြားရေး နယ်ပယ်မှာ ကလေးတွေရဲ့ ပထမဆုံး ရင်ခွင်ပဲ ကလေးတွေအတွက် နွေးထွေးဖို့ လိုတယ်။ ကလေးတွေရဲ့ အသက်အရွယ်နဲ့ လိုက်လျောညီထွေဖြစ်တတ်တဲ့ စိတ်ပိုင်းဆိုင်ရာ သဘောတရားတွေကိုလည်း နားလည်ဖို့ လိုတယ်လေ"

ဆရာကြီး၏ အသံမှာ တည်ငြိမ်နေသည်။ ။

"ဆရာကြီးလုပ်နေပုံနဲ့ ပြဿနာတက်သွားနိုင်တယ်"

ဒေါ်သီဂီအောင်၏ စကားသံအဆုံးတွင် ဆရာကြီး ယဲ့ယဲ့ပြုံး၏။

"ဆရာမရယ် တို့ ဆရာဘဝမှာ အမှန်ပြောရရင် အသပြာမရှိဘူး အကြားအဝါမရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်တာ မခံတဲ့ မာနရှိတယ်။ မှန်တာကို လုပ်ရဲတဲ့ သတ္တိရှိတယ်"

ဒေါ်သီဂီအောင် ပြင်းရှရှအကြည့်ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ။ ကော်ရီ ဒါတွင် စတုတ္ထတန်းဆရာမ ဒေါ်သက်သက်ခိုင်နဲ့ တွေ့သည်။ ။

"အလကားပါ ဘာမှ သိတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ဟိုတစ်ယောက်ကလည်း သုံးခွဘက် ရွာကျောင်း ကလာတာ လူပြောတာလည်း နားမလည်ကြဘူး စိတ်ရှုပ်ပါတယ်။ ရန်ကုန်ကို ဘာမှတ်နေလဲ မသိဘူး။ နန္ဒတို့ အမေဆိုတာကလည်း သိတဲ့ အတိုင်းပဲလေ ဆတ်ဆတ်ကြ"

ဒေါ်သီဂီအောင်၏ အဇ္ဈတ္တရုပ်ဝန်းတွင် အလိုမကျမှုများ ပြောင်းဆန်နေ၏။

(၄)

ဟေမန္တ၏ ဖြစ်စဉ်တရားနှင့် လိုက်လျောညီထွေစွာ အေးစက်သော
မြောက်ပြန်လေက ကျောင်းဝင်းအတွင်း သရက်ပင်အုပ် ပုဝိုင်းဝိုင်းလေး
များကို လှုပ်ခတ်အသံမြည်စေ၏။

ကျောင်းရှေ့ မြေနီလမ်းကလေးပေါ်မှာ တော့ ပိုက်ဆံရှိ အသိုင်းအဝိုင်းကဟု ယူဆရသော အမျိုးသမီးတစ်ဦး လျှောက်လှမ်းလာနေ၏။
ကျောင်းရှေ့ဂိတ်ဝန်းသို့အရောက်တွင် ခြေစုံရပ်လိုက် သည် ။

"ဟော နန္ဒတို့ အမေ ရောက် လာပြီ"

လက်ပတ်နီပတ် တာဝန်ကျဆရာမက လှမ်းပြောလိုက်သည် ။

"မလာလို့ မဖြစ်တဲ့ ကိစ္စမို့ လာရတာပေါ့ ဆရာမရယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဝင်ပါ အစ်မ ဝင်ပါ"

တာဝန်ကျ ဆရာမက ဝင်းတံခါးကိုဖွင့်ပေးပြီး ဧည့်သည် အဝင်အထွက် မှတ်တမ်းစာအုပ်တွင် လက်မှတ်ရေးထိုးခိုင်းလိုက်သည် ။

"ဆရာကြီးကော ဘယ်မှာ လဲဟင်၊ ဆရာမ"

"ဟိုမှာ လေ"

တာဝန်ကျဆရာ မေးထိုးပြရာဘက်သို့ ဧည့်သည် အမျိုးသမီး

လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

"ဘယ်မှာ လဲ မတွေ့ပါလား ဆရာမရယ်"

"အဲဒါပဲလေ"

"ဟို ပေါက်တူးကြီးကိုင်ပြီး မြေပေါက်နေတဲ့ လူကြီးလား"

ဆရာမက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ငှက်ပျောပင်များ စိုက်ပျိုးထားသော နေရာတွင် အချိန်အခါမဟုတ်
မိုးရွာသွန်းထားသဖြင့် ရေဝပ် နေပေရာ ဆရာကြီးက ရေဖောက်ချနေခြင်းဖြစ်သည်။

"အံ့ပါရဲ့ ဆရာမရယ် ဆရာကြီးက ကွင်းပြင်ထဲမှာ ဒီလိုလုပ်နေရတယ်လို့ မမိုက်ပါဘူး"

"ပြည်နယ်တောကျောင်းက ပြောင်းလာတာဆိုတော့ ပေါက်တူး တူရွင်း ကောင်းကောင်း ကိုင် တတ်တာပေါ့ရှင်၊ တစ်ခါတစ်ခါ ရွှံ့အလူးလူးနဲ့ သစ်ပင်တွေစိုက်နေတာများ ရွှံ့ဖို့ တောင်ကောင်းတယ်"

"ဟုတ်ပါ့ ဒီဆရာကြီးက ဘာမှန်းလဲ မသိဘူးနော်"

လုပ်ငန်းအပေါ် အလေးအနက်ထားသူ တစ်ဦး၏ လုပ်ရပ်ကို တာဝန်မသိသူများ ၏ ပေါ့ပျက် စွာ ပြောဆိုဝေဖန်မှုခံရခြင်းမှာ လွန်စွာစိတ်ထိခိုက်ဖွယ် ကောင်းလှပေသည်။

"ဆရာမ ခဏ သွားပြောပေးပါလားဟင်"

တာဝန်ကျ ဆရာမသည် ဆရာကြီးဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်၏။ ဂိတ်တံနှင့် အတော်လှမ်း လှမ်း သွားရသည်။ ဆရာကြီးမှာ လုပ်ငန်းအပေါ်တွင် စူးနစ်နေပေရာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို မေ့နေဘိသို့ ရှိချေ၏။

"ဆရာကြီး"

ခေါ်သံကြောင့် ဆရာကြီး လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

"ဪ ဒေါသီဂီအောင်ပါလား ဘာကိစ္စလဲပြော"

ဆရာကြီးက အမောကြားက ပြုံးရယ်ပြရင်း မေးလိုက်သည် ။

"ဆရာကြီးကို ကျွန်မ မပြောဘူးလား၊ မနေ့ကဖြစ်တဲ့ ကိစ္စ နန္ဒတို့ အမေ ရောက်နေပြီလေ"

"ဪ ဟုတ်လား"

"ဟုတ်လား လုပ်မနေနဲ့ ဆရာကြီးရယ်၊ အဲဒါ မိုးမီးလောင်တော့မယ်"

"

လက်ထောက်ဆရာတစ်ဦးအနေဖြင့် ကျောင်းအုပ်တစ်ဦးအပေါ်တွင် လုံးလုံးမကြည့်အပ်သော အကြည့်မျိုး၊ မပြုံးအပ်သော အပြုံးမျိုး၊ မဖွဲ့စည်းအပ်သော ဝေါဟာရမျိုးဖြင့် ပြောဆိုသုံးနှုန်းလိုက်ရာ ဆရာကြီး တစ်ချက် တွေ့သွားသည် ။

"ခု ဆရာကြီး ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

"အဲဒါတော့ ကျွန်မ မသိဘူး၊ နန္ဒတို့ အမေက ဆရာကြီးနဲ့ တွေ့ချင်တယ်တဲ့ ၊ ဆရာကြီးရုံး ခန်းသို့ လာခဲ့ပါ"

"အေး အေး လာခဲ့မယ် လာခဲ့မယ်"

ဒေါသီဂီအောင်၏ အပြောအဆိုများ ခပ်ကြမ်းကြမ်းအသွင်ကို ဆောင်နေပြီး အမိန့်ပေးသလို မျိုး ဖြစ်နေသည် ကို ဆရာကြီး မသိမဟုတ် သိသည် ။ သို့သော် ကျောင်းအုပ်တစ်ဦး၏ စိတ်ရှည် သည်းခံခြင်းမျိုးဖြင့် ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် အေးအေးဆေးဆေးပဲ ပြန်ပြောလိုက်သည် ။

ဆရာကြီးသည် ပေါက်တူးကို ပခုံးပေါ်တင်လာရင်း တံစက်မြိတ် အောက်တွင် ချထားလိုက် သည် ။ တစ်ဆက်တည်းပင် ခြေလက်ဆေးပြီး ရုံးခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်၏။

"ကဲ လာပါ"

ရုံးခန်းဝတွင် မတ်တတ်ရပ်နေသော နန္ဒတို့ အမေကို ဆရာကြီး လှမ်းခေါ်လိုက်၏။ နန္ဒတို့ အမေက ဆရာကြီးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ခပ် သွက်သွက်ပဲ ဝင်လာခဲ့သည် ။

"ထိုင်ပါ ကိစ္စပြောပါဦး"

"ကျွန်မ နာမည် ဒေါ်နီလာကျော်ပါ။ ပထမတန်း (B) က နန္ဒတို့ အမေ ပဲ"

ဆရာကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

"ကိစ္စကတော့ မနေ့က ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့ ကျွန်မသား နန္ဒတို့ ကိစ္စပဲ"

"အဲဒီကိစ္စ မနေ့ကပဲ အတန်းပိုင်ဆရာမ ကလေးတွေကို ဆုံးမပြီးပြီ လေ"

"ဟာ ဆရာကြီးကလည်း အဲဒီဆရာမ ဆုံးမတာကို ကျွန်မ မကြိုက် တာ"

"ဒါဖြင့် ဘာလုပ်ပေးစေချင်လဲ"

"ဘာလုပ်ပေးရမလဲရှင် ဘာမဟုတ်တဲ့ ဆိုက်ကားသမားသားက ကျွန်မသားလေးကို သွေး ပေါက်ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်လိုက်တာလေ။ ဒီ လောက်ထိ ကျူးလွန်ထားတဲ့ ပြစ်ချက်ကို လက်ဝါး ပြင်လေး ပေတံလေး နဲ့ ခပ်ဖွဖွလေး တစ်ချက်နှစ်ချက် ရိုက်ပြရုံနဲ့ ကျွန်မ မကျေနပ်နိုင်ဘူး"

ဆရာကြီး နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး ဒေါ်နီလာကျော်ကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ။

"ရန်ကုန်မှာ လူတန်းစားအလိုက် သားသမီးတွေကို ကိုင်တွယ်မှုကွာပါတယ်၊ ကျေးလက် တွေနဲ့ မတူပါဘူး။"

ဒေါ်နီလာကျော်မှာ ကုန်စုံဆိုင်ကြီးဖွင့်ထားရာ ဝင်ငွေကောင်းပြီး စီးပွားရေး ပြေလည်သူပီပီ လူတန်းစားလက္ခဏာကို လှစ်ပြသည်။ ။

"ဒီက ဒေါ်နီလာကျော်ပြောသလို မြို့ပြနဲ့ ကျေးလက်ပညာရေးကွာဟမှုဟာ အလျင်လို မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ လယ်ထွန်နေတဲ့ ကလေးလည်း ဘွဲ့ရ၊ ငါးရှာနေတဲ့ ကလေးလည်း ဆယ်တန်း အောင် ဆိုသလို ဖြစ်နေကြပါပြီ။"

"ဒါတွေ ထားပါ၊ ခု ကျွန်မသားလေးကို သွေးပေါက်ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်တဲ့ ကလေးကို ဆရာ ကြီးကိုယ်တိုင် ကျွန်မရှေ့မှာ ရိုက်ပေးပါ၊ အတန်းပိုင်ဆရာမကိုလည်း နောက်နောင် ကျွန်မသား လေးကို အဲသလို မဖြစ်စေရပါဘူးလို့ ဆရာကြီးရှေ့မှာ ဝန်ချတောင်းပန်ခိုင်းပါ။"

"သိပ်လည်း မကျေမနပ် မဖြစ်ပါနဲ့ ဒေါ်နီလာကျော်ရယ်။ ခုကိစ္စက ကလေးတွေရဲ့ စရိုက်ပဲ လေ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် စကြဆော့ကြရာက ဖြစ်ကြတာပါ အတန်းပိုင်ဆရာမလည်း လိုအပ် တဲ့ အတိုင်းအတာလေးတွေ လုပ်ထားပြီးပြီပဲ။"

"ကျွန်တော်တို့ ဆရာတွေက ကိုယ့်တပည့်လေးတွေကို ကျောသားရင်သား မခွဲခြားဘဲ အကုန် လုံးကို ချစ်ကြပါတယ်၊ အကုန်လုံးကို တတ်စေ ထူးချွန်စေချင်ကြတဲ့ စေတနာတွေဟာ ဆရာ ဆရာမ တွေရဲ့ ဘယ်တော့မှ မရိုးနိုင်တဲ့ ဆန္ဒတရားတွေပါ။"

"တော်ပြီ ဆရာကြီး ကျွန်မပြန်မယ်"

ဆရာကြီးမှာ အရာရာကို ခေါင်းအေးအေးဖြင့် ဖြေရှင်းတတ်သူပီပီ စိတ်ကို တည်ငြိမ်စွာ ထားပြီး တိတ်တိတ်နေလိုက်သည်။ ။

(၅)

"ဆရာမ ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူ ကျောင်းမှာ ကျူရှင်ပြတယ်ဆိုတာ ဟုတ်ပါသလား"

မြို့နယ်ပညာရေးမှူး၏ အမေးကြောင့် ဆရာကြီး ဦးလွမ်းဝေ လမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဖြစ်တည်လာခဲ့သော သို့လော သို့လော အတွေးများ ရာနှုန်းပြည့် လျော့ကျသွားသည်။ ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် မိမိကျောင်းတွင် မည်သည့်ကျူရှင်မျှ မပြသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ။

"မပြပါဘူး ဆရာကြီးရယ်"

ဆရာမ ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူသည် အပြစ်ကင်းစင်သူတို့ ၏ မျက်နှာထားမျိုးဖြင့် အေးဆေး တည်ငြိမ်စွာ ဖြေကြားလိုက်သည်။ ။

"ဒီနေ့ပဲ ဒေါ်နီလာကျော် လာတိုင်သွားပါတယ်။ သူ့သားလေးကို ဆရာမ ကျူရှင်မှာ မထားဘဲ အပြင်ကျူရှင်မှာ ထားလို့ ဆရာမ သူ့သားလေးကို နှိမ်နေတယ်ဆိုပြီး တင်ပြသွားပါတယ်"

"အဲဒါ ကျွန်တော် ရှင်းပြပါရစေ ဆရာကြီး"

"ပြောပါ ဆရာကြီး ပြောပါ"

ဦးလွမ်းဝေကို မြို့နယ်ပညာရေးမှူးက ကြည်ဖြူစွာ ခွင့်ပြုလိုက်သည်

။

"ဒီလိုပါခင်ဗျာ ခုကျောင်းမှာ ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူအပြင် အချို့ ဆရာမတွေလည်း ကျောင်းလွှတ် ချိန်လေးတွေမှာ လိုအပ်ရင် အချိန်ပို ခေါ်ပြကြပါတယ်။ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်တွေမှာ က ကလေးတွေ အများ စုဟာ ဆိုက်ကားနင်းစားတဲ့ သားသမီးတွေနဲ့ လက်လုပ်လက်စား သားသမီးတွေများကြပါတယ်။ ဒီကလေးတွေဟာ အပြင်ကျူရှင်လည်း မထားနိုင်ကြပါဘူး။ ဒါကြောင့် စာညံ့တဲ့ ကလေး တွေကို ဆရာမတွေက စေတနာသက်သက်နဲ့ အခကြေးငွေမယူဘဲ သင်ပြပေးနေကြတာပါ"

ဦးလွမ်းဝေ၏ အသံမှာ အေးဆေးတည်ငြိမ်နေသည် ။

"ခု ဒေါ်နီလာကျော် တိုင်ကြားတာကလည်း အပြင်ကျူရှင် မထားနိုင်ရှာတဲ့ ဆိုက်ကားသမားမောင်ဝင်းရဲ့ သားနဲ့ သူ့သားလေးတို့ ဆော့ကြရာ က သူ့သားလေး ခေါင်းမှာ သွေးပေါက်ဒဏ်ရာ နည်းနည်းရသွားတဲ့ ကိစ္စကြောင့်ပဲဖြစ်ပါတယ်"

ဆရာကြီး ဦးလွမ်းဝေသည် ဟိုတစ်နေ့က အဖြစ်အပျက်ကို ရှင်းပြလိုက်သည် ။

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာကြီးပြောတာ အမှန်တွေပါပဲ၊ အဲသလို အချိန်ပို သင်ပြပေးလို့ ကျွန်မတို့ မှာ တစ်ပြားတစ်စေ့မှ ပိုက်ဆံမယူခဲ့ကြပါဘူး၊ သူတို့ လေးတွေမှာ ပေးစရာလည်း မရှိကြပါဘူး။ အချို့ ကလေးတွေဆို စာအုပ်ဖိုး ခဲတံဖိုးတွေတောင် ကျွန်မတို့ ဆီက ပေးရပါသေးတယ်"

ဆရာမ ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူ၏ စကားစုများ စေတနာ နှလုံးသားမှ မြစ်

ဖျားခံ စီးဆင်းလာ ခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။ ။

"ခုလို ဆရာကြီးနဲ့ ဆရာမတို့ ရိုးရိုးသားသား ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တင်ပြကြတာကို ကျေးဇူး တင်ပါတယ်"

"ဆရာကြီး ဦးလွမ်းဝေ အနေနဲ့ ပေါ့နော် ဒီမြို့နယ်ကို ရောက်တာ မကြာသေးပေမဲ့ လုပ်ငန်း အပေါ်မှာ စေတနာထားတာတွေကို တွေ့ရပါတယ်"

"အထူးသဖြင့်ပေါ့ဗျာ မူလတန်းကျောင်းတစ်ကျောင်းအနေနဲ့ "မေတ္တာရိပ် စာကြည့်တိုက်" ကို စနစ်တကျ တည်ထောင်ထားတာ ကျောင်းရဲ့ ဂုဏ်ကို အရမ်းမြင့်မားစေပါတယ်"

"ကျွန်တော် ကြိုးစားနေပါတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ်၊ ခုလိုခေါ်မေးရတာလည်း တာဝန်အရပါ။ ကဲ ဆရာကြီးတို့ ပြန်နိုင်ကြပါပြီ"

"အဲဒီကျောင်းမှာ ကျွန်တော် သဘောအကျဆုံးက ကျောင်းနှစ်ဆောင်ကြား လမ်းသွယ်လေး မှာ ငှက်ပျောပင်တွေ တန်းစီစိုက်ထားတာ သီးခိုင်ကြီးတွေ တွဲလီတွဲလောင်းနဲ့ အရိပ်လည်း ရတယ်၊ နှစ်သက်ဖို့ လည်း အရမ်းကောင်းတာပဲ"

ရုံးခန်းထဲမှ ရစ်ဝဲထွက်ပေါ်လာသော လက်ထောက်မြို့နယ်ပညာရေးမှူး၏ အသံက ဆရာ ကြီး ဦးလွမ်းဝေ၏ ရင်ကို အေးမြသွားစေသည်။ ။

"လုပ်ရပ်တိုင်း လုပ်ရပ်တိုင်းဟာ သမိုင်းမှတ်တိုင်တွေပါပဲ ဆရာကြီးရယ်၊ အချိန်ကြာမြင့်လာ တာနဲ့ အမျှ သမိုင်းတစ်ခုရဲ့ ဆိုးကျိုးကောင်းကျိုးဆိုတာ အဖြေပေါ်လာမှာ ပဲ"

ဆရာကြီးကတော့ ဘာမျှပြန်မပြောမိ။ ရှေ့တူရူသို့ ကြည့်ကာ လျှော

ကံမြဲလျှောက်နေသည်။ ။

"ဆရာမ ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူ ဘယ်ဆိုးလို့ လဲ ကျောင်းဆရာတစ်ဦးရဲ့ အတွေးအခေါ်တွေ ခံယူ ချက်တွေ ဆရာမရဲ့ ရင်ထဲမှာ ကိန်းဝပ်နေတာပဲ ။"

ဆရာကြီး ဦးလွမ်းဝေ၏ ရင်ထဲတွင် တိတ်တိတ်ကလေး ရေရွတ်နေ မိသည်။ ။

(၆)

ဆရာကြီး ဦးလွမ်းဝေနှင့် ဆရာမ ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူတို့ ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်ချိန်တွင် ညနေ ကျောင်းဆင်းချိန် နီးနေပေပြီ။ ကျောင်းဝင်းရှေ့တွင် ကလေးကြုံမိဘများ ဖြင့် ပြည့်နေသည်။ ဆရာကြီး က ကျောင်းရုံးခန်းသို့ ဝင်သွားသလို ဆရာမ ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူကလည်း စာသင်ခန်းထဲသို့ ဝင်သွား၏။

"ဝင်းအောင်ရေ ဝင်းအောင် ဒီမှာ နန္ဒအန်နေတယ်။ သူ့အမေများ ရောက်နေသလား သွားခေါ် ပေးစမ်းပါ"

ဆရာမ ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူ အူယားဖားယား ပြေးထွက် လာပြီး အထွေထွေလုပ်သားကို လှမ်းအော် ပြောလိုက်သည်။ ။ သိပ်တောင်မကြာလိုက် နန္ဒတို့ အမေ ဒေါ်နီလာကျော် ပြေးဝင်လာသည်။ ။ ကရုဏာဆောင်၏ ဘ

ယ်ဘက်အစွန်း GRADE-2(B) သို့ အရောက်တွင် အခန်းတွင်းသို့ လှမ်း
ကြည့်လိုက်၏။

"ဟင် သားလေး"

မောင်နန္ဒကျော်မှာ ဆရာမ ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူ၏ ရင်ခွင်တွင် ခွေခွေက
လေး မှေးနေရှာသည် ။ ဒေါ်နီလာကျော် ပြေးဝင် လာပြီး သူ့သားလေးကို
အသာအယာ ဆွဲပွေ့လိုက်၏။

"ဟင် ဆရာမ လုံချည် အင်္ကျီတွေမှာ အကုန်လုံး ပေကျံနေပါပေါ့လား
"

"ရပါတယ် အစ်မရယ်၊ ကလေးကို သိပ်မလှုပ်ပါနဲ့ အစာမကြေလို့ အ
န်ပစ်တာပါ၊ ကလေးက ညှစ်အန်လိုက်ရတော့ အရမ်းနွမ်းနယ်သွားတ
ယ်"

မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက် မရည်ရွယ်သော မြင်ကွင်းကြောင့်
ဒေါ်နီလာကျော် အံ့သြမဆုံး ဖြစ်နေမိသည် ။ ဒေါ်နီလာကျော်၏ အဇ္ဈသ
န္တာန်မှာ ဆရာမ ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူသည် သူ့သားလေးကို လျစ်လျူရှုသည်
အလေးအနက်မထားဆိုသော ခံယူချက်က ကိန်းဝပ်နေတာကလား။

"ဆရာမကို အားနာဖို့ ကောင်းသွားပြီ"

ဒေါ်နီလာကျော်၏ အသံမှာ ညင်သာလွန်းနေသည် ။

"ရပါတယ် အစ်မရယ်၊ ကျွန်မတို့ ဆရာမတွေဟာ ကလေးတိုင်းရဲ့ မိ
ခင်တွေပါ"

ဆရာမ ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူ၏ နှလုံးသားမှ စီးဖြာထွက်လာသော စ
ကားစုသည် ဒေါ်နီလာ ကျော်၏ ရင်ထဲသို့ နက်ရှိုင်းစွာ စူးဝင်သွားခဲ့သည်

"ဆရာမ အဝတ်အစားတွေ လျှော်ပေးပါရစေနော် ဆရာမ"

"နေပါစေ အစ်မရယ် ရပါတယ်၊ ကျွန်မမှာ လဲစရာ အပိုအဝတ်အစားလည်း ပါမလာပါဘူး။ ဒီလို ပါပဲ ဆရာမတွေဟာ ချေးပစ်တဲ့ အခါပစ် နှပ်ညှစ်တဲ့ အခါညှစ် အန်ဖတ်ဆေးတဲ့ အခါဆေးနှင့် ကလေးတွေ ရဲ့ ပညာရေး တံခါးဝကို အဖြူစင်ဆုံး နှလုံးသားနဲ့ ဖွင့်လှစ်ပေးနေကြတာပါ။"

ခါတိုင်းနေ့တွေဆို ဒေါ်နီလာကျော် ကျောင်းလာကြိုလေ့မရှိပါ။ မိမိ အိမ်မှာ ဈေးရောင်းသည့် အလုပ်ကို အလွတ်မပေး။ အိမ်ဖော်ကောင်မလေးကိုသာ ကျောင်းကြိုပို့ခိုင်းစမြဲ။

သည် ကနေ့ ဒေါ်နီလာကျော် ကျောင်းသို့လာရခြင်းမှာ မိမိ တိုင်ကြားချက်နှင့် ပတ်သက်၍ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးနှင့် ဆရာမ ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူတို့ ကို မြို့နယ်ပညာရေးမှူးက မည်သို့အပြစ်ပေး လိုက်သည် ကို သိလိုသည် ။ ဘာသတင်းမှ မရလျှင် ဒေါ်သီဂီအောင်ကို အစ်အောက်မေးရန် ပင်ဖြစ်သည် ။ သို့သော် ပစ္စုပ္ပန်မြင်ကွင်းက ဒေါ်နီလာကျော်၏ စိတ်အစဉ်အား အပြောင်းအလဲကြီး ပြောင်းလဲစေခဲ့လေပြီ။

"မှားပါတယ် ဆရာမရယ်"

ဒေါ်နီလာကျော်သည် သားလေးကို ပွေ့ဖက်ရင်း တိုးတိုးလေး ရေရွတ်နေမိသည် ။

"ကလင် ကလင် ကလင် ကလင်"

ကျောင်းဆင်းချိန် ခေါင်းလောင်းသံသည် ကျောင်းဝင်းတစ်ခုလုံးအား လှုပ်နှိုးလိုက်၏။

"ဆရာမ အစ်မတို့ နဲ့ လိုက်ခဲ့ပါ။ တက္ကစီ ငှားသွားမယ်လေ"

"ရပါတယ် အစ်မရယ်၊ ကလေးကိုသာ ဂရုစိုက်ပါ"

ဒေါ်နီလာကျော်သည် သားလေးကို အသာအယာ လက်ဆွဲပြီး အခန်းပြင်သို့ ထွက်လာခဲ့ သည် ။ ကျောင်းသား ကျောင်းသူလေးများမှာ လက်ကလေးကိုယ်စီပိုက်ပြီး တစ်ခန်းပြီးတစ်ခန်း တန်းစီ ထွက်သွားနေကြသည် ။

"စည်းကမ်းရှိလိုက်ကြတာ"

ဒေါ်နီလာကျော် တိုးတိုးလေး ရေရွတ်မိပြန်သည် ။

ဆရာကြီး ရုံးခန်းဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ပြန်သည် ။ ဆရာကြီးမှ ကျောင်းစိမ်းလုံချည် လေးနှင့် ချောကလက်ရောင်ဖျော့ဖျော့ တိုက်ပုံက လေးဝတ်ပြီး လက်ကလေးပိုက်ကာ ကလေးတွေကို ကြည့်နေရှာသည် ။ ဂိတ်ဝမှာ တော့ လက်ပတ်နီပတ်ထားသော ဆရာမလေးနှစ်ယောက်က ကလေး တွေ စည်းကမ်းတကျ သွားလာနိုင်ရေးအတွက် သွက်သွက်လက်လက် ကူညီပေးနေကြ၏။ ကျောင်း လွှတ်ချိန်မြင်ကွင်းက ဒေါ်နီလာ ကျော်၏ နှလုံးအိမ်ကို ချမ်းမြေ့သွားစေသည် ။

"ဆရာကြီး ကြည့်ရတာ အရမ်းကျေနပ်နေပုံပဲ ဆရာကြီးဟာ အခြေအနေနဲ့ အချိန်အခါကို လိုက်ပြီး စိတ်နဲ့ ကိုယ်ကို တစ်ထပ်တည်းကျအောင် လုပ်တတ်သူပါကလား"

ကျောင်းဆရာတစ်ဦး၏ အဖြူရောင် နှလုံးသားကို ဒေါ်နီလာကျော် မြင်တွေ့သွားခဲ့ပေပြီ။ ကျောင်းသားကျောင်းသူများ အထွက်စုံမှ သားလေးကို လက်ဆွဲပြီး ဒေါ်နီလာကျော် ကျောင်းဝင်း ထဲမှ ထွက်လာခဲ့ပေသည် ။

"ဟင် မအင်ကြင်းတစ်ကိုယ်လုံး အန်ဖတ်တွေချည်းပါလား။ ဒီအဝ

တ်အစားနဲ့ အိမ်ပြန်လို့ ဘယ်ကောင်းမလဲ ဟို မသိင်္ဂီမှာ အဝတ်အပိုပါတယ်လေ သူက ခါတိုင်းလိုပဲ မာဖီနဲ့ (MUFTI) ပြန်မှာ သူ့အဝတ်အစား ခဏငှားပြီး လဲဝတ်သွားပေါ့ အစစ်မရယ် လူမြင်မကောင်းပါဘူး"

"ရပါတယ် ညီမရယ်"

"ဘယ်ဟုတ်မလဲ ကျွန်မသွားပြောပေးမယ် ခဏနော် မအင်ကြင်း"

ဆရာမလေး ဒေါ်ခရေဖူးသည် နားနေခန်းသို့ ပြေးဝင်သွားလိုက်သည်။ ။ ဒေါ်သိင်္ဂီအောင်မှာ အဖြူ အစိမ်းဝတ်စုံလေးနှင့် အဖြူရောင် ညှပ်ဖိနပ်လေးအစား ဝမ်းဆက်အဖြူရောင်နှင့် ဒေါက်မြင့် ဖိနပ်တို့ ကို ဝတ်ဆင်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ။

"အစ်မ မသိင်္ဂီ၊ မအင်ကြင်းတစ်ကိုယ်လုံး အန်ဖတ်တွေနဲ့ ဝါထိန်နေပြီ၊ အဲဒါ အစ်မ အဖြူ အစိမ်းလေး ခဏပေးငှားပါလားဟင် သူ့ခမျာ သနားပါတယ်"

"ဟာ နင်ကလည်း တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဖွဲ့စည်းပုံချင်းမှ မတူတာ သူ့ကိုယ်လုံးကြီးနဲ့ ငါ့ အဝတ်အစား ဘယ်လိုလုပ် တော်ပါ့မလဲ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး"

ဆရာမလေး ခရေဖူးမှာ ဒေါ်သိင်္ဂီအောင် စကားကြောင့် အရမ်းအံ့သြသွားသည်။ ။

"ခရေရေ သွားနှင့်နော် အစ်မ နောက်ကလိုက်လာခဲ့မယ်"

ဆရာမလေး ဒေါ်ခရေဖူး ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်သည်။ ။ ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူ ကျောင်းမှ ထွက်ချိန်တွင် ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ မရှိကြတော့သလို ဆရာမများ လည်း ပြန်ကုန် ကြပေပြီ။ သို့သော် ဒေါ်သိင်္ဂီအောင်တစ်ဦးသာ ဒေါက်မြင့်ဖိနပ်လေးစီးပြီး လှုပ်လဲ့လှုပ်

လီ သွားနေ သည် ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ရုံးခန်း
ဘက်သို့ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ရုံးခန်းထဲတွင် ဆရာကြီး ရှိနေ
သေးသည် ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

"ဟာ လှတယ်ကွာ နောက်ကကြည့်ရင် ပို ပီပြင်တယ်နော်"

"ဂီတာချိတ်ပဲကွ"

"ဘယ်ကနေ ဂီတာချိတ်ရမှာ လဲ ဘူးသီးချိတ်ပါကွ"

ရှေ့ဘက်က အသံများကြောင့် ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူ မျက်နှာကိုချိပြီး တ
စ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက် သည် ။ ကွမ်းယာဆိုင်က ကောင်လေးနှစ်ယောက်
က ဒေါ်သီဂီအောင်အား လှမ်းစနေကြသည် ကို တွေ့လိုက်ရသည် ။ ဆ
ရာမအချင်းချင်း ကိုယ်ချင်းစာစိတ်သည် ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူရင်၌
ခပ်ပြင်းပြင်း လာထိသည် ။

"နိမ့်ချည် မြင့်ချည်ကွာ ကြည့်ရင်း ရင်ဖိုလာတယ်"

ဆရာမ ဒေါ်သီဂီအောင်မှာ ကောင်လေးနှစ်ယောက်၏ ဝစီကံစက်ကွ
င်းက ရှောင်ကွင်းမရ ဖြစ်နေ သည် ။

"ဝေးသွားလို့ မဖြစ်ဘူးကွ ဖီးအောက်တယ်"

ကောင်လေးနှစ်ယောက်က ခပ်မြန်မြန်လျှောက်ပြီး ဒေါ်သီဂီအောင်
နောက်သို့ လိုက်သည် ။ ဒေါ်သီဂီအောင်လည်း မြန်မြန်လျှောက်ပြေးသ
ည် ။ သို့သော် ဒေါ်သီဂီအောင်၏ ဒေါက်ဖြင့်ဖိနပ် ခွာသေးသေးလေးက
မြို့သစ်ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်၏ ကျောက်ခင်းလမ်းကို ထင်တိုင်း တိုးမပေါ
က်နိုင်။ ကောင်လေးနှစ်ယောက် နီး လာလေ ဒေါ်သီဂီအောင်၏
ခြေလှမ်းများ ရှေ့မတိုးနိုင်ဖြစ် လာလေပင်။ ဒေါ်သီဂီအောင် လဲပြိုမကျ
အောင် အတော့်ကို သတိထားလျှောက်နေရသည် ။ ကားလမ်းမသို့ ရော

က်သည် နှင့် လမ်းကိုကျော်ပြီး ဟိုဘက်ခြမ်းသို့ အပြေးအလွှား ကူးလိုက်
၏။

"ကျွီ ကျွီ ကျွီ ကလွမ်း ဒိုင်း ဝူးရှူး"

"ညီမ သိင်္ဂီ"

"အောင်မလေး"

"အား"

အဖြစ်အပျက်က မြန်ဆန်လွန်းလှသည် ။ ဒေါ်သိင်္ဂီအောင်မှာ စိတ်လှုပ်ရှားမှု လွန်ကဲပြီး ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေချိန်မို့ အနားသို့ ရောက်နေသော ဒိုင်နာကားကို သတိမထားမိလိုက်နိုင်။ ကားကလည်း မမျှော်လင့်သော အခြေအနေကြောင့် ဘရိတ်ကို ရသလိုဖမ်းဆွဲပြီး စက်ကို ရပ်လိုက်ရာ ကားမှာ လမ်းတစ်ဖက်သို့ ထိုးကျပြီး စက်ရပ်သွားသည် ။

ဆရာမ ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူကား ကျစ်လျစ်သော အသားအရေနဲ့ လိုက်လျောညီထွေစွာ သွက်လက် မြန်ဆန်လွန်းလှသည် ။ ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကို ပြေးလွှားကျော်တက်ကာ ဒေါ်သိင်္ဂီ အောင်ကို ပြေးဖမ်းပြီး အလျားလိုက် တွန်းတိုးချလိုက်သည် ။ ဒေါ်သိင်္ဂီအောင်မှာ မြောင်းတစ်ဖက်ကို လွင့်စဉ်သွားပြီး ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူမှာ ရေမြောင်းထဲသို့ ထိုးကျသွား၏။

"ဟင်"

"ဟာ"

ပတ်ဝန်းကျင် အာမေဍိတ်သံများ ထွက်ပေါ်သွားကြသည် ။

ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူ ခပ်ရှိန်းရှိန်းတွေ့၍ နဖူးကို လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်လို

က်ရာ နဖူးပြင် ဟက်တက်ကွဲပြီး သွေးများ ဒလဟော စီးကျလာသည်
ကို သတိထားမိလိုက်သည် ။ ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူ ဒဏ်ရာမှာ
လမ်းဘေးမြောင်းပေါင် ကျောက်တုံးနဲ့ ရိုက်မိခြင်းပင်ဖြစ်သည် ။

"ကားသမားတွေ ခင်ဗျားတို့ မှာ တာဝန်ရှိတယ်နော်"

"ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ဆရာမကို ကျွန်တော်တို့ ဆေးရုံပို့ပေးပါမယ်"

ဆရာမ ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူ၏ အဖြူအစိမ်း ဝတ်စုံလေးမှာ ဝါဖန့်ဖန့်
အန်ဖတ်ကွက်များ အပြင် မည်းတူးညစ်ပေနေသော ရွှံ့ဗွက်ရာများ ပါ ပြ
ည့်နေပေပြီ။

"ပြဿနာကို ဖန်တီးတာ ဟိုလမ်းဘေးက ကောင်တွေပဲ"

ဆရာမ ဒေါ်သိင်္ဂီအောင်သည် ညှိုးငယ်မျက်ဝန်းဖြင့် ပြောနေရှာ၏။

"ဒီကောင်တွေ ဘယ်မှာ လဲ"

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အသံက ခပ်ကျယ်ကျယ် မြည်ဟည်းသွား
သည် ။ မျက်လုံးအစုံစုံတို့ သည် ဟိုနား သည် နား လိုက်ရှာနေကြ၏။

"ဒီမှာ ဟေ့ ဒီမှာ "

အသံလာရာဘက်သို့ အားလုံး ပြိုင်တူ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည် ။
ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ဦးလွမ်းဝေသည် ကောင်လေးတစ်ယောက်ကို လ
က်နှစ်ဖက်ဖြင့် အတင်းစည်းပြီး ဖက်ထားသည် ။ ကောင်လေးက အတ
င်းရုန်းကန်နေ၏။ ဆရာကြီး၏ လက်ဖျံရိုးများက သန်မာလွန်းနေပေရာ
ကောင်လေးမှာ မည်သို့မျှ ရုန်းမရကန်မရ။ မြင်ကွင်းက မြင်သူတိုင်း
အား အံ့အားသင့်စေသည် ။ ချက်ချင်းဝိုင်းအုံလာကြ ၏။

"ကျွန်မကို ဒုက္ခပေးတာ ဒီကောင်တွေ"

ဒေါ်သီဂီအောင် အသံက ခပ်ကျယ်ကျယ် ထွက်ပေါ်သွားသည်။ ။

"ကျုပ်လည်း ဆရာမတွေ ကျောင်းပြန်နောက်ကျနေလို့ နောက်က နေ စောင့်ကြည့်နေတာ ကျုပ် မျက်စိရှေ့မှာ ပဲ ဖြစ်သွားတာလေ"

"ပြဿနာဖြစ်တော့ ဒီကောင်တွေ ဒီဘက်ထွက်ပြေးလာကြတာ အဲဒါ ကျုပ်လိုက်ဆွဲတော့ ဒီကောင့်ကို မိတယ်ဗျာ"

ဆရာကြီးက အမောတကော ပြောပြ၏။

"ဆရာမကို ဆရာမမှန်းမသိတဲ့ ကောင် လွှတ်ပေးစမ်းပါ"

ရပ်ကွက်သားများ ရှေ့သို့ တိုးလာကြသည်။ ။

"မလုပ်ကြပါနဲ့ ဗျာ တရားဥပဒေအတိုင်း သူ့လမ်းနဲ့ သူ သွားပါလိမ့်မယ်"

ဆရာကြီး၏ အသံမှာ အသက်ပြင်းပြင်း ရှူသံနှင့်အတူ တည်ငြိမ် အေးဆေးစွာ ထွက်ပေါ်နေ သည်။ ။

(၇)

"မအင်ကြင်း ခုလိုဖြစ်တာ ကျွန်မကြောင့်ပါ"

ဒေါ်သီဂီအောင်၏ မျက်ဝန်းအိမ် ထောင့်စွန်းဖျားမှ မျက်ရည်များ ခိုတွဲစီးဆင်းလာကြသည်။ ။

"ဖြစ်ဖို့ ရှိလို့ ဖြစ်တယ်လို့ ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ ညီမရယ်၊ မအင်ကြင်း ညီမကို ခွင့်လွှတ်ပါ တယ်"

"မအင်ကြင်းရဲ့ နဖူးက ဒဏ်ရာကြီးက တစ်သက်လုံး ဖျက်မရ ဖျောက်မရတဲ့ အမာရွတ်ကြီး ဖြစ်နေမှာ ပေါ့နော်"

ဒေါ်သီဂီအောင်သည် ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူ၏ လက်ဝါးပြင်လေးကို ကြင်ကြင်နာနာ ပွတ်သပ်ရင်း ပြောလိုက်သည်။ ။

"လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ဆရာမတစ်ဦးရဲ့ အရှက်နဲ့ သိက္ခာကိုရော အသက်ကိုပါ ကယ်တင်လိုက်လို့ ထိုက်ထိုက်တန်တန် ရလိုက်တဲ့ ဂုဏ်ထူးဆောင် အမှတ်တံဆိပ်ပေါ့ကွယ်"

"အဟီး ဟီး ဟီး"

ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူ စကားအဆုံးတွင် ဒေါ်သီဂီအောင်၏ ငိုရှိုက်သံက ခပ်ကျယ်ကျယ် မြည်ဟည်း သွားသည်။ ။

ဆေးရုံလူနာဆောင် ခုတင်ပေါ်တွင် နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်းစေ့ပြီး ပြီးနေသော ဆရာမ ဒေါ်အင် ကြင်းဖြူ၏ အပြုံးက လေးနက်လွန်းနေသည်။ ။

"ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူရဲ့ စိတ်နေသဘောထားနဲ့ လုပ်ရပ်တွေဟာ မြင့်မြတ်မှန်ကန်နေတယ်ဆို တာ ဒီကျောင်းကို စရောက်ကတည်းက ဆရာကြီးသိနေတယ်၊ ကျောင်းဆရာတစ်ဦးရဲ့ အရည် အချင်းတွေနဲ့ စိတ်ရှည်သည်းခံခြင်းမျိုးတွေ သူ့နှလုံးအိမ်မှာ ကိန်းဝပ်နေတယ်"

"ဒီမှာ အလျဉ်းသင့်လို့ ဆရာကြီးပြောပြမယ်၊ အကုန်လုံး ကိုယ့်တပည့်တွေပါပဲ ခုဖြစ်တဲ့ ပြဿနာရဲ့ အခြေခံ အကြောင်းတရားဟာ ဒေါ်သီဂီအောင်ရဲ့ ဆရာစိတ် ပေါ့လျော့မှုကြောင့်လို့ ပဲ ဆိုရ မှာ ပဲ"

"အဲဒီနေ့က ဒေါ်သိင်္ဂီအောင်သာ ဆရာမတစ်ဦးပီပီ အဖြူအစိမ်းလေး ဝတ်ပြီး ကျောင်းပြန် လို့ ရှိရင် ဆရာမတည်းဟူသော အသိတရားကြောင့် ဟိုကောင်လေးနှစ်ယောက်လည်း ဟေးလားဝါး လား လုပ်ဝံ့စရာအကြောင်း မရှိဘူး"

"ကျောင်းဝတ်စုံ အဖြူအစိမ်းဆိုတာ လူထုလူတန်းစား နယ်ပယ်ထဲမှာ အင်မတန် လေးနက်ပြီး ကျက်သရေရှိတဲ့ အရောင်အသွေးပါ"

"ကျွန်မ အရမ်းမှားပါတယ် ဆရာကြီးရယ်၊ ကျွန်မရဲ့ အမှားအတွက် တစ်သက်လုံး ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး"

ဒေါ်သိင်္ဂီအောင်၏ မျက်ရည်ပေါက်ကြီးငယ်တို့ စီးဆင်းမြဲ စီးဆင်းနေကြသည်။ ။

"ဒါကြောင့် ဆရာတစ်ဦးအနေနဲ့ ဌာနဆိုင်ရာရဲ့ လမ်းညွှန်ချက်တွေ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးရဲ့ စီမံခန့်ခွဲမှုတွေဆိုတာ သွေဖည်ကောင်းတဲ့ အရာတွေ မဟုတ်ဘူး "

"ခု ဒီမှာ ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူက မိအိုဖအိုကို သူပဲပြုစောင့်ရှောက်နေတာ ခု သူ ဒီဆေးရုံပေါ် ရောက်နေပြီ၊ အိမ်မှာ သူမိဘတွေကို ဘယ်သူပြုစုမှာ လဲ၊ ဘယ်သူစောင့်ရှောက်မှာ လဲ ဒေါ်အင်ကြင်း ဖြူကိုကော ဘယ်သူက လာပြုစုမှာ လဲ"

"ဆရာကြီးရယ် ကျွန်မအမှားအတွက် နောင်တရမဆုံးပါဘူး။ ကျွန်မ သားလေးရဲ့ ဆရာမကို ကျွန်မပဲ ပြုစုပါရစေ ကျွန်မပြုစုမယ်နော် ဆရာမ"

ဒေါ်နီလာကျော်သည် စားစရာ တစ်ပွေ့တစ်ပိုက်ဖြင့် ဝင် လာပြီး ဆ

ရာကြီးခြေရင်းမှာ ထိုင်ကာ တောင်းပန်နေရှာ၏။

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာကြီးရယ် မအင်ကြင်း ဆေးရုံတက်နေတုန်း မအင်ကြင်းရဲ့ မိဘဝေယျာ ဝစ္စတွေကို ကျွန်မပဲ တာဝန်ယူ ပြုစုပါရစေ ဆရာကြီးရယ်"

အမှန်နှင့်အမှား ကံနှင့်ကတ္တားကြားက အလင်းတံခါးသည် ဆရာမ ဒေါ်သီဂီအောင်နှင့် ကျောင်းသားမိဘ ဒေါ်နီလာကျော်တို့ အား အမှောင်ခွင်း၍ အလင်းဆောင်စေခဲ့လေပြီ။

ဆရာမ ဒေါ်အင်ကြင်းဖြူ၏ ပါးပြင်မို့မို့ပေါ်က မျက်ရည်များ တလိမ့်လိမ့် စီးဆင်းနေကြ သည် ။ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာတွင် တော့ အပြုံးမြဲမြဲ ဖွဲ့သီနေပေ၏။

ဆရာမ ဒေါ်သီဂီအောင်၏ မျက်ဝန်းအိမ်မှ မျက်ရည်စက်တို့ မှာ ကားဆရာကြီး ဦးလွမ်းဝေ ခြေဖမိုးပေါ်သို့ တပေါက်ပေါက် ကြွေဆင်းဦးခိုက်နေကြ၏။

မြစ်ကြီးငါးသွယ် မြစ်ငယ်ငါးရာတို့ သည် မဟာသမုဒ္ဒရာထဲသို့ စီးဝင်ကြကုန်၏။ သင် မြစ်ရေ ယဉ်သည် ရေကြည်စိမ်းလဲ့ ရေချိုစီးသောမြစ် ဖြစ်ပါစေ။

ကျွန်းစဉ်မြေ စောခက်
ပန်းတိုင်ပညာရေးမဂ္ဂဇင်း
မတ်လ ၂၀၁၉ ခုနှစ်